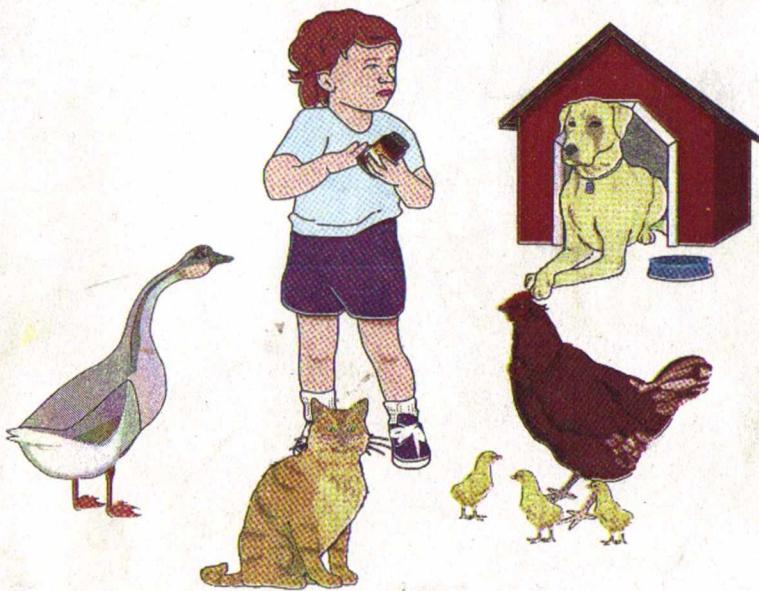

Zinaida
SMOCHINĂ-ROTARU

ÎN OGРАДА LA BUNICA

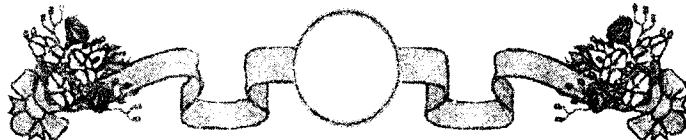

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

ÎN OGRADĂ LA BUNICA

Noua Sulită – 2003

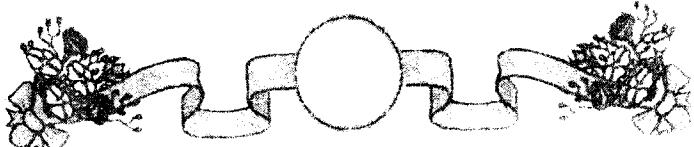

Lumina salvatoare a poeziei

Dumnezeu este bun cu noi. Nicicând nu ne lasă în disperare. Ne mângâie, încercând să ne abată de la suferințe. Dar într-un mod nevăzut și neasemuit de noi. Bunul Tată Ceresc ne alină cu blândețea Lui.

Am fost părăsită de soartă și eu, ca să mă cauț în propria-mi durere. Dar a te găsi pe tine însuți în amărăciunea ta, înseamnă mult prea mult. Vai de acele persoane, care ajung să se înece în necazul lor. Durerea și disperarea sunt mai crunte decât orice boală.

Și Tatăl Ceresc mi-a trimis în ajutor Lumina Salvatoare a Poeziei, care m-a scos din întunericul supărării și necazului.

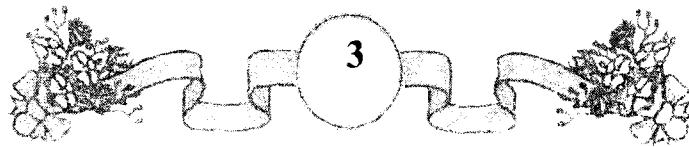
La o vîrstă înaintată am început să scriu versuri pornite din inimă. Rânduindu-se pe hârtie, ele destăinuiesc ceva, redau o părticică din sufletul meu. Slovele când se adună - fierb, cum ar fierbe lava unui vulcan, ce se vrea ieșită la suprafață. Atunci când versul dospește în sufletul meu, uit de tot ce mă înconjoară și rămân cu eroii mei în patru ochi. Ne bucurăm împreună, ne distrăm, îi dojenesc, îi judec, îi însuflețesc.

În ograda am multe viețuitoare: păsări domestice, pisici, cățeluși, vrăbiuțe etc. Ele și sunt prototipurile eroilor versurilor mele pentru cei mici.

La întâlnirile cu copiii la grădiniță, la școală sunt întrebăta cum de izbutesc să fac poezii atât de simpliste, pe înțelesul tuturor. Răspund: când apare vreo idee, o simt cu privirea, cu sufletul și în inimă se dezlănțuie o luptă cu cugetul. Atunci însăilez pe fila albă ritmul neîncetat al pulsului creației.

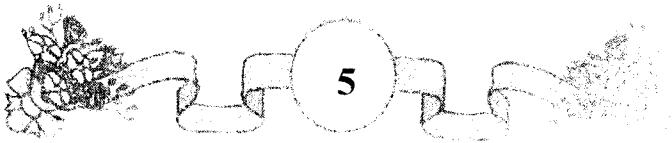
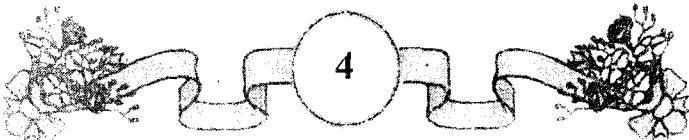
Scriu pentru copii și de dragul lor, căci au și ei un drept incontestabil la voie bună.

AUTOAREA.

Autoarea exprimă
sincere mulțumiri
sotului, Nicolae ROTARU,
pentru ajutorul acordat
la apariția celei de a treia cărți.

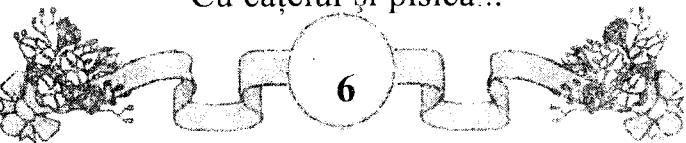
MĂMICA

Când mămica nu-i acasă,
Pare casa-ntunecoasă,
Pâinea pe masă-i amară,
Ceața se-ndeașă afară.
Când mămica e acasă,
Odaia e luminoasă,
Râde soarele-n fereastră
Și floarea zâmbește-n glastră.

DE 8 MARTIE

8 Martie, zi frumoasă,
Dar mămica nu-i acasă.
Ea s-a dus în depărtare,
În Italia, peste mare.
Nu-i acas-acum mămica,
Cu ea-i dus și tăticul.
Și-am rămas eu cu bunica,
Cu cățelul și pisica...

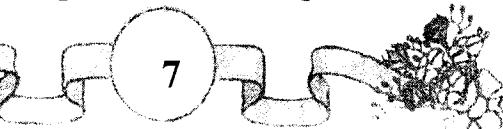

ÎN OGRADĂ LA BUNICA

Vaca ne dă lăptișor,
Găinuța - oușor,
Pisica - șoricei pândește,
Grivei - casa ne păzește,
Cocoșul strigă: Cu-cu-ri-gu!
Cine a păpat covrigu?
Gâsca zice: ga-ga-ga,
Un covrig și ea ar vrea,
Iar gânsacul cel posac
L-a ascuns într-un sac,
Nici el nu l-a mâncat,
Nici la alții nu l-a dat.

PISOIUL ȘI BOBOCHI

Un pisoi micuț de tot
Și cu lăptișor pe bot
A ieșit ca la plimbare
Prin ograda mare-mare.
Iată, câțiva bobocei,
Fiind la fel de mititei,
Înspre dânsul s-au grăbit,

Să vadă cine-a venit.
Când pisoiul i-a scuipat,
Tare s-au mai speriat
Și s-au pus cu toți pe fugă
Pisoiul să nu-i ajungă.

GÂSCA BOSUMFLATĂ

Gâscuța bosumflată,
De cum ieșe din poiată
Ga-ga-ga! întruna strigă, -
Vrea la masă mămăligă.
De boabe și de pasat
Zice că s-a săturat.
Vrea bucatele să-i placă,
Oușoare ca să facă.

DOI COCOȘI

Doi cocoși pintenăți,
Fiind veri sau fiind frați,
S-au luat la ceartă
Pentru o moțată.
La-nceput, fără de veste,

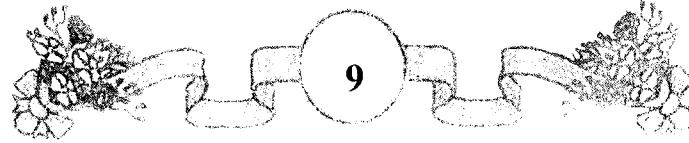
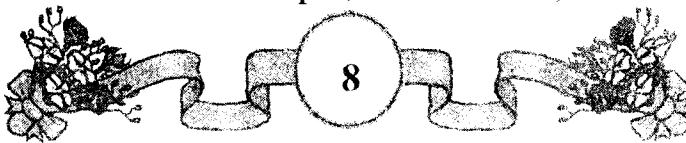
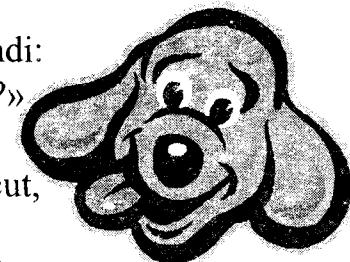

Ei s-au înhățat de creste.
A curs sănge mai apoi,
Ca la foc, ca la război.
Doar stăpâna i-a oprit,
Când la unul i-a sucit
Gâtul, ca-ndată să-l taie
Și să-l pună în tigaie.

CĂTELUŞUL CEL STUFOS

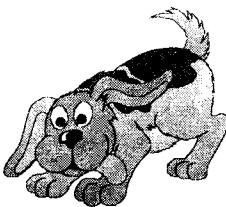
Cătelușul cel stufos,
Dându-se din budă jos,
A pornit-o prin ogradă
Locatarii ca să-i vadă.
Abea-n curte a pășit,
Cu-n pisoi s-a întâlnit
Și privindu-l,

se gândi:
«Ăsta cine o mai fi?»
Căci de când el
s-a născut,
Aşa mutră
n-a văzut!

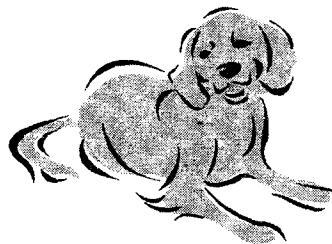

AZORICĂ

Azorică, dând
din coadă,
Parcă mătura-n
ogradă,
Dar cine poate să creadă
Că nu-i mătură, da-i coadă?

SUPĂRAT E AZORICĂ

Cățelușul Azorică
Supărat e pe pisică:
Ea în casă,
Cu stăpânii stă la
masă,
Seara doarme la călduț,

În pătucul lui Dănuț.

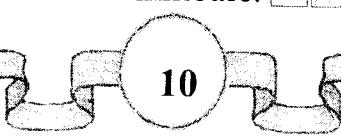
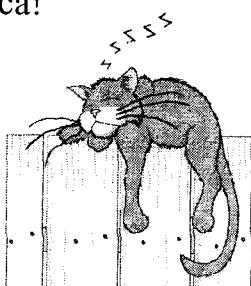
Ce şireată e pisica!

Se gândeşte

Azorică,

Ea nu stă ca el în
ploaie,

Blănița să și-o
înmoiaie.

SĂRMANUL DE TĂRCUŞ

Iarna colții și-i arată,
Tărcuș doarme pe zăpadă:
N-are bietul acum cușcă,
Gerul tare îl cam mușcă.
Și-i zice lui Ionică:

- Ti-e frig tare, măi frătică?
- Dinți-n gură clănțănesc,

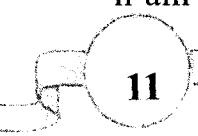
Amar picioarele-mi
răcesc.

- Tărcuș, așteaptă puțin,
De la școală
când o să vin
Și până a însera
O căsuță și-oi dura.

CĂȚELUȘUL GRIVEI

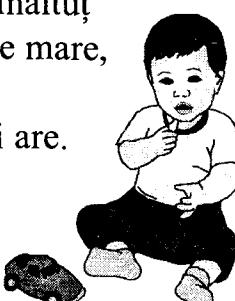
Cățelușul meu Grivei
A furat papucii mei.
Peste tot am scotocit,
Dar nici unul
n-am găsit.

Of, of, of, măi Grivei,
Unde sunt papucii mei?
Bucuros el sare-n sus,
Parcă zice: i-am ascuns.
Şi-acum nu striga la mine,
Caută-i încă mai bine.

ŞOTIOSUL DE MITRUT

Şotiosul de Mitrut
E de-o şchioapă înăltuţ
Căt n-ar fi ziua de mare,
El astâmpăr
nu mai are.
Ba-i sub masă,
ba-i sub pat,
Ori sub scaun
e-aplecat,
Prin blidar, prin dulap
Şi pe unde-i vine-n cap?
Dacă-l mustră, nu-i prea place,
El ar vrea să se mai joace
Şi se-ascunde sub lăicer,
Ori după mătură-n ungher...

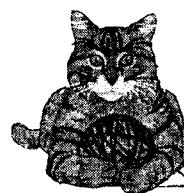

UN SFAT

Cloşca puii îşi certa,
Că se depărtau de ea.
Şi aşa le-a zis cu jale:
- Duşmanii vă ies în cale;
De nu mă veţi asculta,
N-am să vă mai pot scăpa
De pisica hrăpăreaţă,
Nici de uliul ce vă-nhaţă.

ÎNTRE GHEME, LA BUNICA...

Între gheme, la bunica
Şi-a găsit culcuş pisica.
Toarce ea, apoi visează
Că-ntre şoricei dansează.
Şi în vis ce să mai vadă? —
Parcă-a călcăt-o pe coadă
Un buzat de şoricoi,
Când valsau numai ei doi.
De durere, mâta gême
La bunica între gheme
Şi îşi cască ochii verzi:
— Unde-s şoareci? Visez?

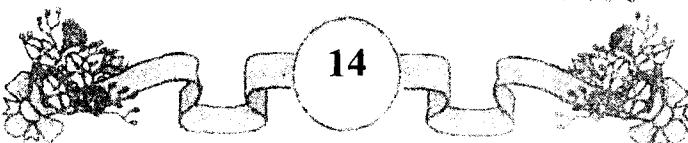
POZNAŞUL

Ionel cel îndrăzneț
 Se făcuse și «isteț»,
 Printre buruieni și spini,
 Sări gardul la vecini.
 Într-un pom el s-a urcat
 După mere la furat,
 Tot rupând pe cele coapte
 În săn le pune pe toate.
 Fără să-și dea seama bine,
 Nimeri peste-o albină.
 Cât de tare a țipat,
 Când albina l-a-nțepat!
 Desculț aleargă vecina,
 Crezând că-i arde cocina.

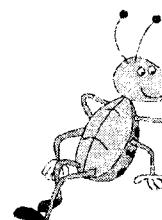
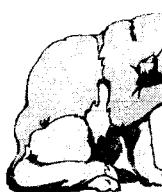
RĂTUȘCA

O rătușcă mititică
 Se pornește singurică,
 Lipa-lipa pe cărare,
 La morișca cea din vale,
 Ca să caute mâncare.
 După ce s-a săturat,
 Înspre baltă s-a-ndreptat.

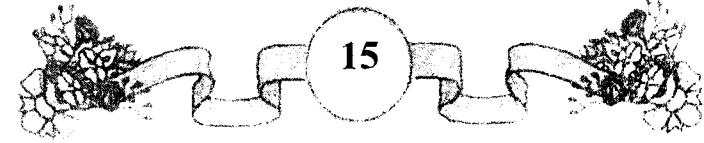
PISICA ȘI MOTATA

Îmbuca ceva pisica,
 Moțata i-a luat pâinica.
 Si ce face pisicuța? -
 O lovește cu lăbuța.
 Iar moțata:
 - Cot-co-dac!
 Tie ouă n-am să-ți fac!

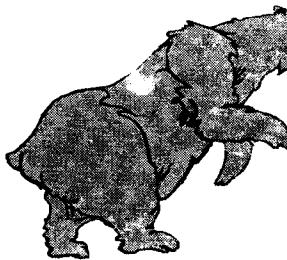

GREIERAŞUL NECĂJIT

Greierașul necăjit
 Din căsuță a ieșit,
 Ca să vadă ce-i pe afară,
 Să mai cânte din vioară.
 Ridicând un picioruș,
 A strigat: - Înghet acuș
 Si nu-mi trebuie arcuș!
 Nici prin cap nu i-a trecut,
 Că zăpada a căzut:
 - Mă întorc în căsișoară,
 Voi cânta la primăvară.

URSUL

Porni ursul prin pădure,
După fragi
și după mure,
Când-colo,
pe-o frăguță.
El zări o albinuță.

Și i-a zis albinuță:

- Tu să nu-mi iai

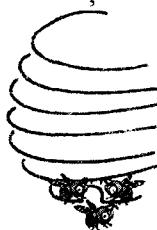
frăguță,

Ursule, vezi-ți de drum,

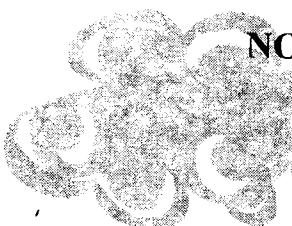
Nu mă supără acum.

- Mor-mor-mor, te las cu bine,

Doar strângi miere pentru mine.

NOURAȘUL

Nourașule apos,
Hai, coboară-te
mai jos,
Și ne adă ploie -
Glia s-o înmoiae,
Cu apă-o stropește
Și ne-o răcorește.

VARA A VENIT

A venit vara frumoasă
Să bea apă din izvor,
Iar vântul -
pe iarba deasă
Să se plimbe-ncetișor.
Vremea e atât de caldă,

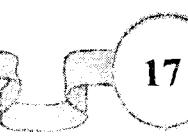
Că cireșele se coc

Și pe copii îi îndeamnă

Să nu steie într-un loc.

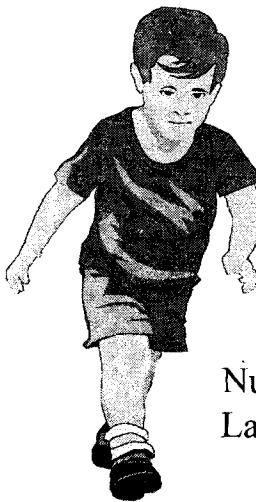
PISICA LA CARNAVAL

Pisica-n rochie de bal
S-a pornit la carnaval.
Când a sărit peste-un mal,
A căzut într-un canal.
Vai, Doamne, ce durere,
Meuna ea cu jele.
Și urgent sosi «Salvarea»,
Rău își mai lovi spinarea.
N-a mai ajuns la carnaval,
Dar pe patul de spital.

Pisica-soră-i făcea frecții,
Motanu-doctor punea injecții.

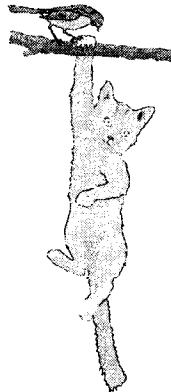
PANTALONII LUI DĂNUȚ

Mămica lui Dănuț,
Un cadou i-a cumpărat.
Pantalonii erau cam lungi,
Fiindcă nu i-a măsurat.
Mult nu s-a gândit
 Dănuț:
Îi voi scurta doar
 un picuț.
Nu e greu, lucru-i ușor,
La ce-mi trebuie
 croitor?

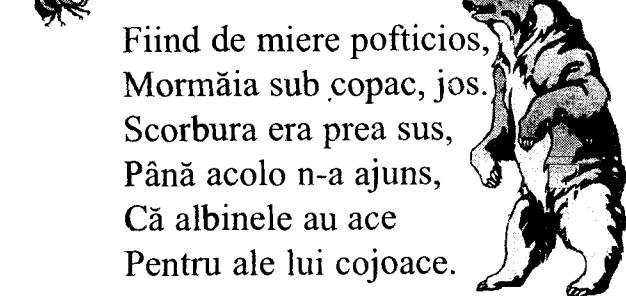
Foarfecele a căutat,
Un ac cu ată a luat,
0 zi întreagă s-a chinuit
Până ce i-a potrivit.
Dar când a ieșit în stradă,
Nici nu îi venea să credă:
Pantalonii erau noi,
Însă cu genunchii goi.

VRĂBIUȚA ȘI PISICA

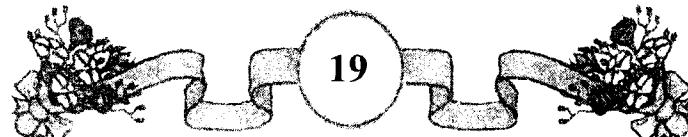
Ascunzându-se în tindă,
Pisica stătea la pândă,
Urmărea o vrăbiuță
Cum ciugulea mămăliguță.
Când vrabia a observat,
Iute pe ram a zburat.
Iar pisica supărătă:
Meau! Te prind eu altă dată.

URSUL POFTICIOS

Fiind de miere pofticios,
Mormăia sub copac, jos.
Scorbura era prea sus,
Până acolo n-a ajuns,
Că albinele au ace
Pentru ale lui cojoace.

CĂTELUŞUL CEL BĂRBOS

Cătelușului bărbos
I-am dat să roadă un os.

Dând din coadă
bucuros,
L-a luat și l-a pus jos.
Și a zis în sinea lui:
«Ospăt ca acesta
nu-i!»

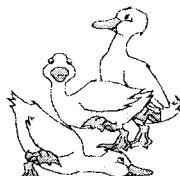
MOȚATA ȘI AZORICĂ

Un ou Moțata a făcut.
Și pe dat-a dispărut.
Azorică l-a furat
Și iute l-a ospătat.
Dar ce credeți, i-a tihnit?
Doar Moțata l-a ciupit!

GÂSCULIȚA PROFESOARĂ

Și-a scos
bobocii-afară
Și, în rol
de profesoară,
Gâscă-ntruna
le vorbește

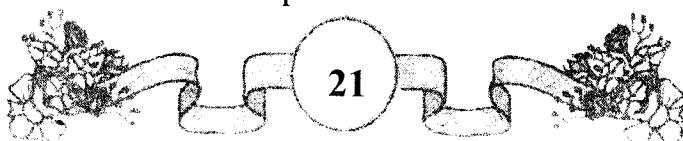
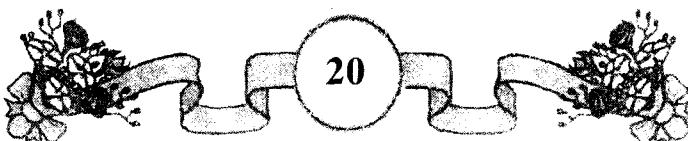

Despre râme, despre pește.
Cum să meargă la plimbare,
Să nu scurme la mâncare,
Cum să fugă de pisică,
De ea să le fie frică.
Că pisica-i tare hoată,
Fără veste îi înhăță.

MOTĂNELUL ȘI PISICA

Motănelul cel micuț,
Cam poznaș și drăguț,
Cât este ziua de mare,
El astămpăr nu mai are.
Top încolo,
top încoace,
Nici mămicăi
nu-i dă pace,
La joacă o tot îmbie.
Cu el repejor să vie.
Iar pisica
părintește,
Cu lăbuța-l netezește
Și jucându-se cu el,
Făcea pozne fel de fel.

DUPĂ PLOAIE

Într-un șuvăoas de ploaie
Vrăbiuța-și face baie,
Aripi oarele-ntinzând,
Penele-și spală pe rând.

Când ploia-a început
Și cerul s-a luminat,
Vrabia ciripea voioasă
Peste câmpul de mătăsa.

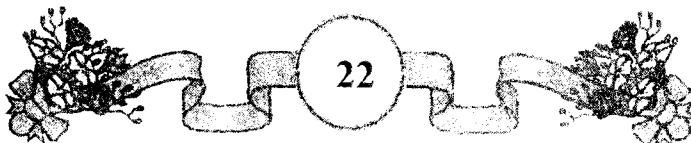
VRĂBIUȚA

Vrăbiuța ciugulea,
Pisicuța o pândeaua.
Când s-o-nhațe pisicuța,
Zbârr! că zboară vrăbiuța.

COCOȘUL CU PĂLĂRIE

Un cocoș cu pălărie
Porni dinspre primărie
Pe-o mașină cu trei roți,
Să dea veste pe la toti:

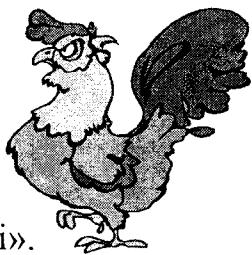

Pe toloaca cea din vale
Va fi mare adunare, -
Cocoșii să se prezinte,
Să aleagă-un președinte,
Să vină găinile,
Că nu le-a-mplut binele.

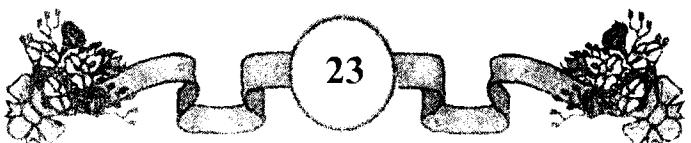
COCOȘUL FĂRĂ HABAR

Un cocoș fără habar
Se aşază pe cuibar,
Iar moțata: «Cot-co-dac!
Vai de mine, ce mă fac?!
Cocoșul de va cloci,
Puișorii mi-a turti».

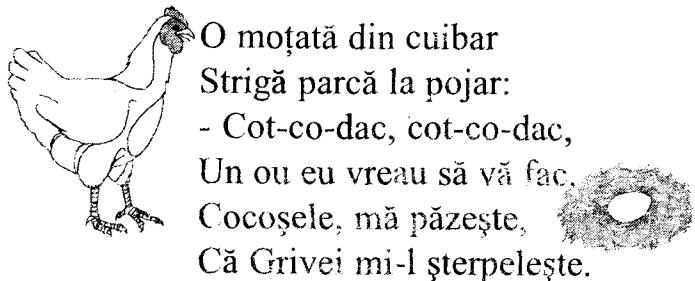

COCOȘUL FUGAR

Cocoșul cu creastă deasă
A vrut să fugă de-acasă.
A crezut că la vecine
Are să-i fie mai bine.
- Ai fugit din bătătură?
Mâine vei fi în friptură!

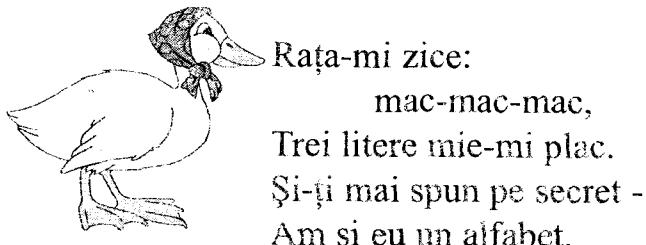

MOTATA

O moțată din cuibar
Strigă parcă la pojar:
- Cot-co-dac, cot-co-dac,
Un ou eu vreau să vă fac.
Cocoșele, mă păzește,
Că Grivei mi-l șterpelește.

MAC-MAC-MAC

Rața-mi zice:
mac-mac-mac,
Trei litere mie-mi plac.
Și-ți mai spun pe secret -
Am și eu un alfabet.

PUIȘORUL CEL ISTET

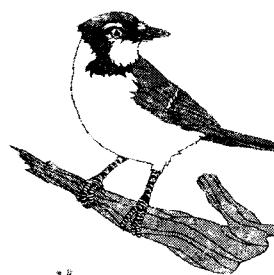
Puișorul cel istet
Iese fuga din cotel,
Spre ogradă se pornește
Cu cocoșul se-ntâlnește:
- Puișorule, măi pui,

Unde mergi, aşa gălbui?
Mă duc la poiata ta,
Ca să mă-nveți a cânta.
- Urcă-te colea pe cioată,
Că te-oi învăța îndată.
Cu-cu-rigu! Cânt eu bine -
Ia repetă după mine.

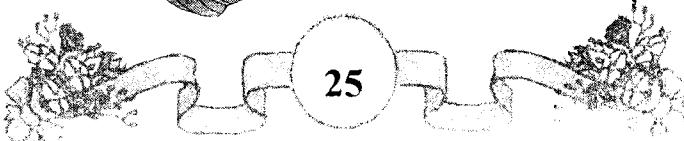
RAȚA LA PIATĂ

Se porni rața la piață
După ace, după ată.
I-a venit o nebunie -
Să pornească croitorie.
Rațele cele alese
Vor lucra croitorese,
Iară ea, că-i mai bătrână,
O să le dea totul la mâna.

VRĂBIUȚA

Ciup-ciup! Vrăbiuța
Vine ca să-și ia măsuța
Cu rățoiul și cu rața,
Mai în toată dimineața.

Mâncarea este gustoasă,
Când se-adună toți la masă.

RAȚA

Dacă plouă și e baltă,
Aleargă parcă e netoată.
Având scăldătoare,
Uită chiar și de mâncare.

DOUA MUȘTE

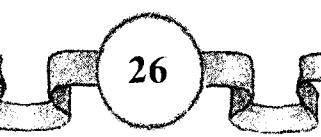

Pe salteaua de pe pat
Două muște s-au certat
Și s-au despărțit grăbite,
Supărate, necăjite,
Au jurat că-n viață lor
Nu s-or întâlnii în zbor.

PREPELIȚA

Prepelita din răzor
Și-a luat televizor.
Dar la el nu privește,
Căci antena îi lipsește.

Cu-n păianjen a vorbit,
El antenă i-a-mpletit
Și de-un curpen a legat-o...
O căpriță i-a mânca-o!..

VARZA ȘI GĂINA

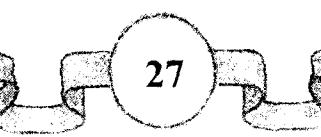

Lelea varză
din grădină
Se certă cu o găină,
Că pe straturi s-a ivit
Și frunzele i-a ciupit.
Iar găina, că-i găină,
Mai nimic n-a priceput
Și a rămas în grădină
Pân-stăpâna-a apărut.

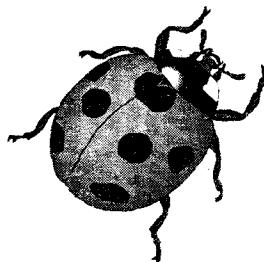
BOSTANUL

Un bostan cu burta mare,
A crescut lângă cărare.
Și gême de-o săptămână
Că nu-i este îndemână.
- Ce-ai pătit, măi bostanele,
C-aşa ți-ai ieșit din piele?

- De vină e soarele,
Că-mi frige picioarele.

A ZBURAT O BUBURUZĂ

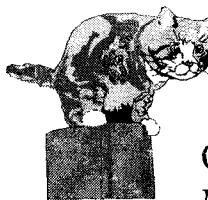
A zburat o buburuză,
A-nverzit în pom
o frunză,
A ciripit o păsărică,
A-nflorit o floricică,
Iar albina:
zum-zum-zum!
î strâns nectar de-acum.

CAPRA GOSPODINĂ

Ea s-a făcut
gospodină
La curechiul
din grădină.
Căci hoața de căpriță,
Rupe câte-o frunzuliță
Și-o rumegă încetișor,
Ca să facă lăptișor.

MOTĂNELUL CEL VĂRGAT

Cât necaz are bunica
Mai în toată ziulică.
Că motanul cel vărgat
Iar pe masă s-a urcat!
Coastele ea i le-nmoaie:
Lui în place caș de oaie.

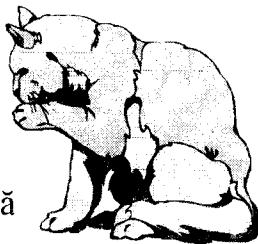
MOTANUL NEASCULTĂTOR

Măi motane,
te-am certat,
Că te duci
prea des în sat
Ca să cauți
șoricei,
Când acasă
ai câți vrei.
Dar tu nu m-ai ascultat,
La vecini i-ai căutat,
În căpcană ai căzut
Și-o lăbuță tu și-ai rupt.

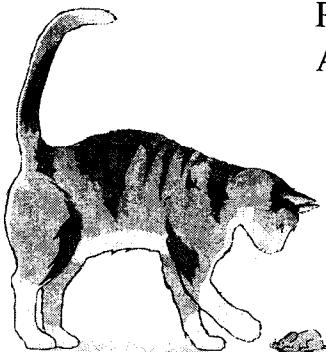
PISICUȚA CEA LENOASĂ

Pisicuța cea
lenoasă
Nu-și găsește loc
în casă:
Se tot uită la ulcică,
Ar păpa ea smântânica.
Spre ulcică s-a întins,
Vede laptele că-i prins.
Ia să guste ea smântâna,
Până va veni stăpâna.

PISICA RĂBDĂTOARE

Of, of, of, câtă răbdare,
Pisica noastră are,
Așteptând lângă vizuină
Pe șoricel ca să
vină.
Și dacă-a întârziat,
Ea nu l-a mai iertat.
Între lăbuțe l-a strâns
Și pe botișor s-a lins.

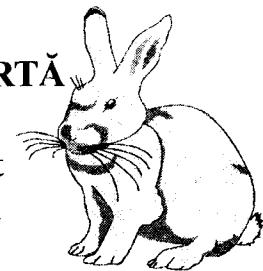

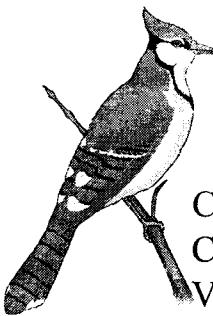
ŞMECHERUL DE MOTĂNEL

Şmecherul de motănel,
Iată-a prins un șoricel:
În față l-a așezat
Și un pic la dezmembrat.
Cu lăbuța l-a pipăit -
Şoricelul a chițcăit:
- Chiț-chiț-chiț! motănaș,
Ești cu mine drăgălaș,
Dar de sub lăbuța ta
Eu cu zile n-oi scăpa.

IEPURĂŞ COADĂ SCURTĂ

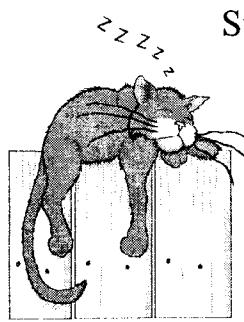
Vulpea l-a poftit
la nuntă
Pe iepuraș
Coadă Scurtă.
A stat el și s-a gândit:
«La nuntă nu-i de venit».
La ospăț dacă venea,
În bucate nimerea.

PĂSĂRICA

În copac
pe-o rămurică
Ciripea o păsărică,
Cu tristețe îngânând -
Va sosi iarna-n curând,
Va cădea zăpada mare
Și n-a găsi de mâncare.
Nici, unde să se-ndosească.
Grea e viața păsărească!

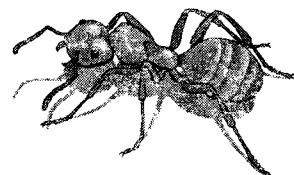

GOSPODINA

Sforăie pe-un scăunel
Și își spală frumușel
Mai întâi lăbuțele,
Apoi urechișele.
Ochii spre ușă-și
îndreaptă,
Parcă musafiri așteaptă.
Dar spre ușă nu dă zor,
Sare-ndată pe cuptor -
Căldurica îi priește
Și la șoareci nu gândește.

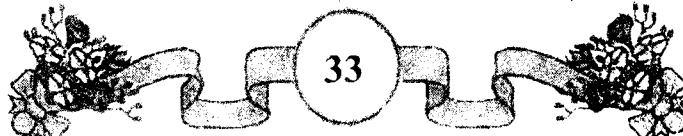
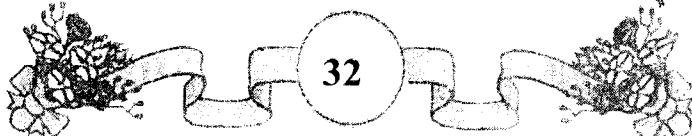
FURNICA

Hărmicuța de furnică,
La cap mare, la trup mică,
Într-una tot muncește
Nicicând nu se odihnește.
Duce-n spate un fir de pai
Ori frămătură de mălai.
Le cară-n
ascunzătoare
De la o
distanță
mare.

NECAZUL CURCANULUI

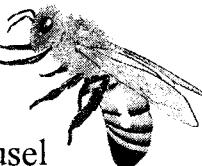
Nea curcanul, înfoiatul,
Strigă de răsună satul:
Ghiul-ghiul-ghiul!
De-o săptămână
N-are ceapă în grădină,
Nici ceapă,
nici usturoi,
Nu mai poate de nevoi.

Nici grăunțe nu mai are,
Nici sandale în picioare.
Neajunsurile-s multe,
Strigă, ca să le mai uite.

ALBINUȚA

Albinuța: zum-zum-zum,
A căzut de-odată-n drum:
Fâlfâia din aripi oare,
Dar nu putea
să zboare.

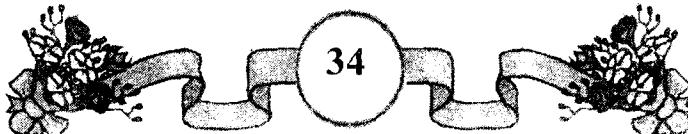

Băiețașul Ionel
O ia-n palmă frumușel
Și-o ajută cu încetișorul
Ca din nou ea să-și ia zborul.

GÂNDACUL MIRE

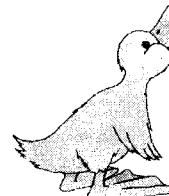

Un gândac, mândru din fire,
Tot zicea că este mire,
Că mireasa-i de bun soi
Și-i fata unui muscoi
Dintr-o tufă din zăvoi,

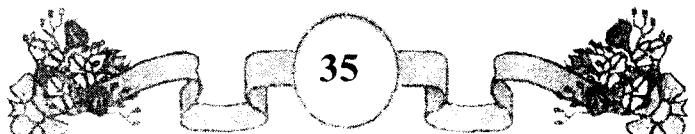
Că va fi o nuntă mare
Lângă plopul cel din vale,
Că la ea un greieraș
Va cânta din fluieraș.

BOBOCELUL

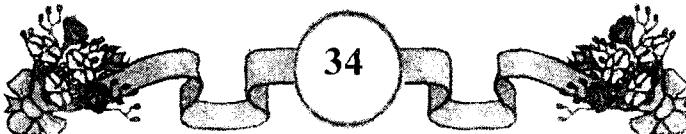

Un boboc, la puf gălbui,
Întreba de mama lui:
Ga-ga-ga! Ga-ga-ga!
N-ați văzut mămica mea?
Oare pe unde s-a dus,
Ori de mine s-a ascuns?
Poate că s-a supărat,
Că de ea n-am ascultat?..

CIUPERCUȚA

Colo sus, pe-un delușor,
Stă ciuperca-ntr-un
picior.
Îmbrăcată-n pelerină,
Seamănă c-o balerină.

PUII DE CIOCÂRLIE

Doi puiuți de ciocârlie
Stau de vorbă în câmpie.
În găoace când erau
Între ei nu se vedea,
N-o vedea pe-a lor mămică,
Ce le-aducea mâncărică.

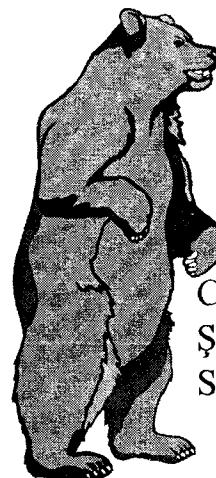
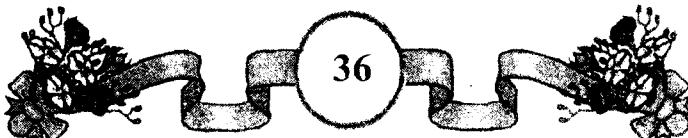

MĂGARUL LA ORAŞ

Tropa-tropa, un măgar
A ieșit pe trotuar.
Când a văzut
semnul «Stop!»,
A pornit-o în galop.
Milițianul cel cu cască
Strigă ca să se-oprească.
Măgarul dacă-i măgar,
Nici nu-ngăduie măcar.

URSUL

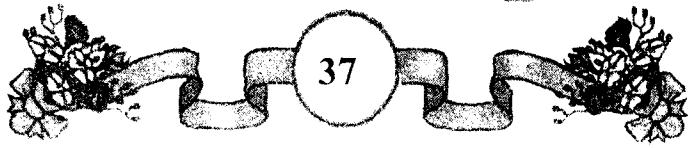
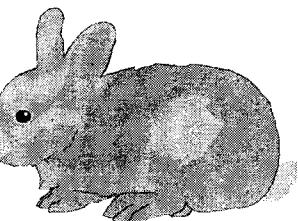
Era ursul amărât,
Că-1 frigea mierea-n gât.
Și pe colea, și pe-aici
Dă el fuga la arici,

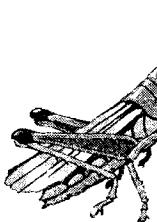
Că tot neamul ajicesc
Are har doctoricesc.
Ariciul zice: - Ți-a trece,
Bea puțină apă rece,
Apoi înghite
și-o mură,
Ca să-ți scadă din arsură.
Și-acum doctoria cere
Să te-nfrupți mai
rar cu miere.

IEPURAŞUL

Iepurașul săritor
Și-a zis că e scriitor
Pe-o frunziță de curechi
A tălmăcit povești vechi,
Iar pe alta,
de conopidă,
Cam ciupită
de-o omidă,
Alfabetul îl
scria.
Iar din urmă
îl... rodea.

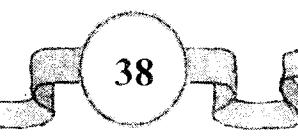
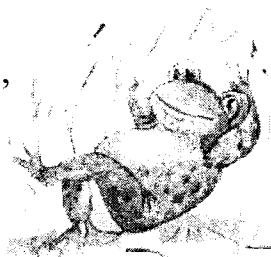
COSAŞUL

Un cosaş obişnuit
Pe-o sulcină a sărit
Şi pe cea sulcină, sus,
Se mira unde-a ajuns.
Iar de jos o furnică
Îl întreabă: «Nu ţi-i frică?».
El îi răspunde băţos:
«De mi-i frică, eu sar jos!».

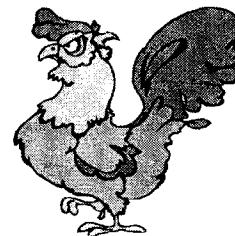
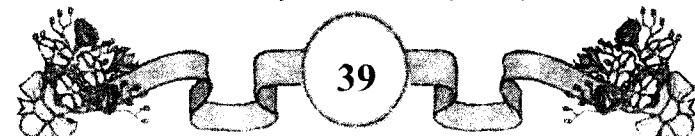
BROASCA

O broască cu ochii mari
Şi pe nas cu ochelari,
A sărit pe mal, din baltă,
Arătându-se mirată,
Că broaştele
nu cântau ,
Dar la soare
se-ncălzeau:
- Oac-oac-oac,
Vă vin de haie,
De mai staţi
Şi nu cântaţi.

DOI COCOŞI

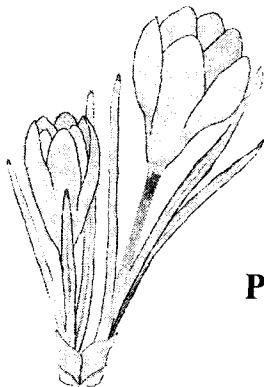
Doi cocoşi mereu se ceartă
Prin ogradă, prin poiată.
Strigă unul către altul:
- Eu sunt primul cu cântatul?
Şi se-nfoaie celălalt:
- Tu dormeai, când am cântat!
O găină porumbacă
N-a putut nici ea
să tacă:
- Măi
cucuriganilor,
Ian tăceţi,
golanilor,
Că degeaba vă sfătiţi,
- Nu cântaţi, ci cârăiţi.
Nu s-au molcomit cocoşii,
Şi-au ciupit pintenii roşii,
S-au pândit şi, fără veste,
S-au şi înhăştat de creste...
Iar s-a frăsuit găina:
- Cotcodac! a cui e vina?
A zis unul: îs cu moţ,
Că e şmecherlic şi hot.

Eu, știi, cânt pân'dimineață.
El moție pe drughineată,
Dar pretinde nespălatul
Că e primul cu cântatul.

GHIOCELUL

Un ghiocel mititel,
Sprintenel și frumușel,
Floricica și-a ivit
Din pământul
 dezmorțit
Și-a desprins petalele
Să-1 mângâie soarele.

PRIMĂVARA A SOSIT

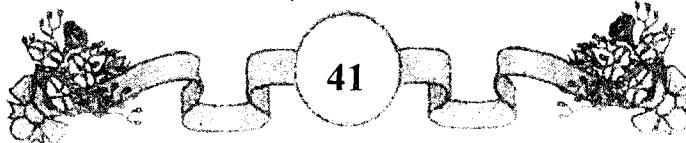
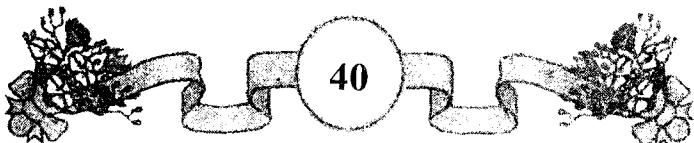
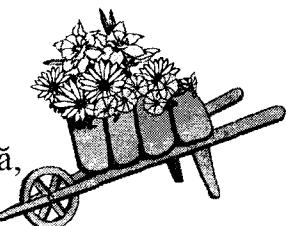
Un pițigoi a ciripit,
Ghiocelul a răsărit,
A cântat o păsărică,
A-nflorit o floricică,
Iarba pe șes a-nverzit -
Primăvara a sosit.

SPUNE-MI, VÂNTULE

Spune-mi, vântule, unde
Primăvara se ascunde?
Spune-mi, unde se-ndosește
Când afară ~~secolește~~
Poate sub brazda din câmpie,
Ori în viața cea de vie?
Poate-n apa din fântână,
Ori sub pomul din grădină?

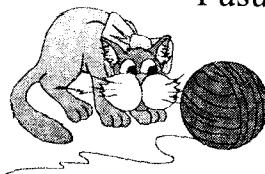
PRIMĂVARĂ CU OCHEI VERZI

Primăvara cu ochi verzi,
Printre ramuri tu te pierzi,
Prin vâlcele, printre vii
Și prin ierburi, pe câmpii.
Crângu-n deal te-a așteptat
C-a iernat
 dezbrăcat,
Să-i dai o
 hainuță nouă,
Cu ghioceli
scăldați în rouă.

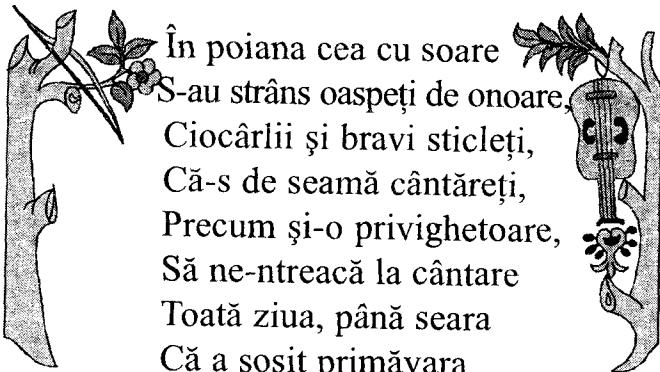
MOTĂNELUL

Motănelul vrea să toarcă,
Fusu nu știe să-ntoarcă,
Nici din caier
 cum să tragă.
Eu vă spun, ca să credeți:
Toarce numai din mustăți.

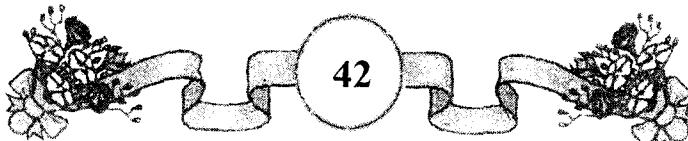
CONCERTUL

În poiana cea cu soare
S-au strâns oaspeți de onoare,
Ciocârlii și bravi sticleți,
Că-s de seamă cântăreți,
Precum și-o privighetoare,
Să ne-ntreacă la cântare
Toată ziua, până seara
Că a sosit primăvara.

MERSUL IEPURAȘULUI

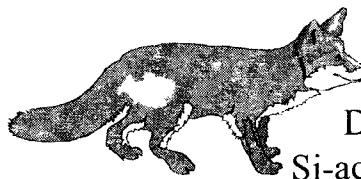
Iepurașul, dumnealui,
Are și el mersul lui.

Potrivindu-l cam din fugă,
Dulăul să nu-l ajungă.
Dacă fugе el căt poate,
Atunci scapă de la moarte.

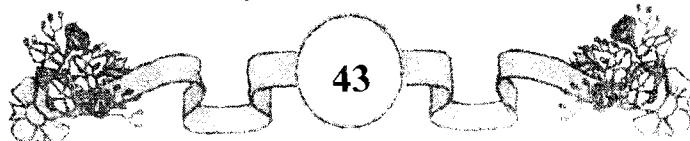
VULPEA

Într-o zi, pe înserat,
Un coteț a vizitat,
Dar prea lacomă a fost
Şi-acuma... se simte prost.

CADOUL IEPURAȘULUI

Şi-a dorit de Anul Nou,
S-aibă și el vre-un cadou:
Câțiva morcovи, vre-un cartof,
Niște pantalonași golf,
Un fular în culori,
Aşa ca
 de sărbători...
Iepurașul
 le-a dorit -
Moș Crăciun i-a dăruit.

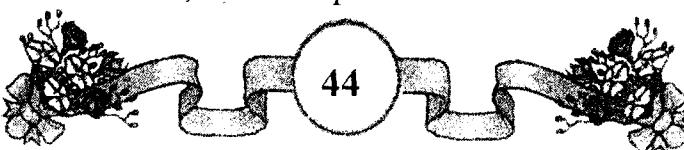
LUPUL

Tot ținându-se de șale,
Urlă lupul într-o vale,
Că năravul lui îl mână
S-o-ndesească pe la stână.
Acolo năpastele
Îi numără coastele.

BURSUCUL

Un bursuc cam greoi
Urcă dealul spre trifoi.
Cum urca el gâfâind
La-ntâlnit vulpea
râzând:

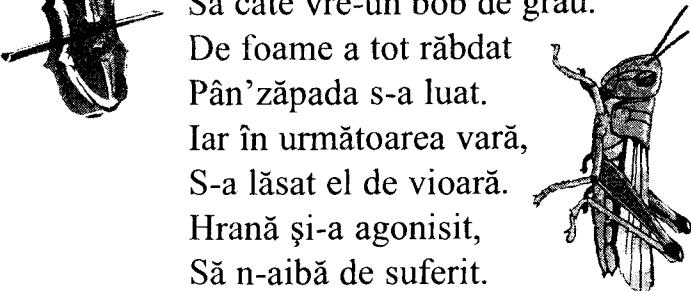
- Măi,
 bursuce
 pântecos,
Stai colea
la umbră, jos,
Pe drum
te-apucă
 căldura
Şi ţi s-a topit untura.

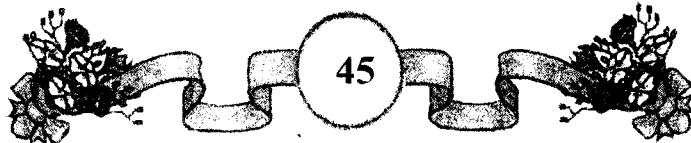
ARICIUL

Un puișor de arici
S-a pornit înspre bunici.
Hopa-hopa pe cărare,
S-ajungă la buna-n vale,
Devreme-a ieșit de-acasă,
Dar pădurea fiind deasă,
Sărmanul s-a rătăcit
Şi cu noaptea s-a-ntâlnit.
Acum pe dealuri, prin vâlcele
Urmează calea după stele.

GREIERAŞUL

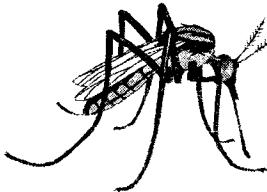

Din scripcă vara cântând,
A rămas iarna flămând.
Şi era de-acum târziu,
Să cate vre-un bob de grâu.
De foame a tot răbdat
Pân'zăpada s-a luat.
Iar în următoarea vară,
S-a lăsat el de vioară.
Hrană şi-a agonisit,
Să n-aibă de suferit.

Când zăpada a căzut,
Nu umbla după-mprumut.

ȚÂNTĂRILĂ

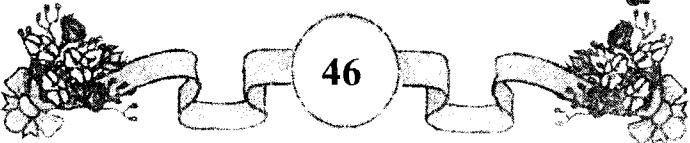

Melodia lui cea veche
Mi-o tot cântă la ureche,
Ca pe-o strună
de vioară,
Cântată vară de vară.

Că doar țânțările știe
O singură melodie
Și mi-o repetă mereu
Pe lângă obrazul meu.

CĂTELUȘUL ȘI PISICA

Cătelușul Azorică
A lătrat la o pisică.
Aceasta s-a speriat,
Pe copac s-a cățărat:
Azorică s-a gândit:
De ce oare a fugit?
Dând din coadă
disperat,

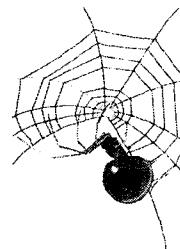
O privea de jos mirat.
Însă știe ea, pisica,
Că de vină este frica.
A fugit ea de bădiță,
Să nu-i scarmene blăniță.

STROP DE ROUĂ

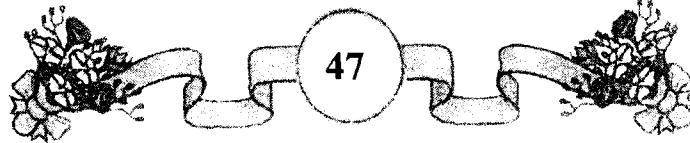
Pe la revărsat de zori,
Pe petala unei flori,
Strop de rouă a căzut,
Nimeni ,însă, nu l-a văzut!
Viața stropul și-a trăit
Până soarele a răsărit.

PĂIANGENUL LUCRĂTOR

De cu zori și până-n seară,
Un păiangen în cămară,
Tot muncește și trudește
Nu știu când se odihnește.
Și tot țese prin unghere
Horboțele, lăicere,
Firele le tot întinde,
Somnul nicicând nu-l cuprinde.

VARZA CU FUSTE

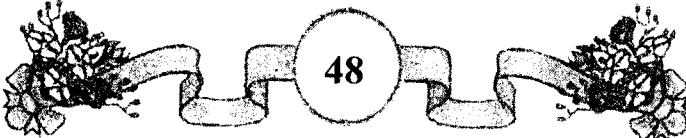

Sus pe stratul din grădină
Plângе varza ne-ncetat,
Are fuste o duzină,
Dar toate i s-au demodat.
Are fustă peste fustă,
Una-i lungă, alta-ngustă,
Una-n talie o strângе,
Alta coapsa îi străpunge.
Una-i cam decolorată,
Alta-i de omidă spartă.
Plângе varza și bocește:
Fără haine se răcește.

«MUZICANTUL»

De cu zori și până-n seară
Dănuț cântă la vioară,
Tot pe strune – hârța-hârța,
De fuge-afară și mâța.
Strigă moșul cu mânie,
- Lasă-te de gălăgie!
Tu nu poți cânta frumos,
Că ţi-i arcușul pe dos.

Și mămica a strigat:
- Dănuț, ce te-a apucat?!
De nu-ncetezi cântatul,
Părăsesc casa și satul.

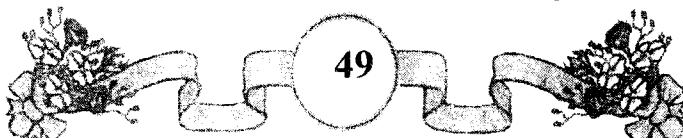
BUCĂTARUL ILIE

Zarvă-i la bucătărie,
Bucătar este Ilie!
El cina o pregătește,
Fierbând o zeamă de pește.
Vasele din mâna-i zboară,
Sparge o farfurioară,
Mai prăvale o căldare
Vai! Ce tăărboi mare!

IONEL NEASCULTĂTOR

- Ionele, ce-ai gândit
Când din clasă
ai fugit?
- Mămică, eu
nu fugeam,
Dacă lecția-nvătam.

- Cine lecția să-ți facă,
Dacă ești mereu la joacă?
Lasă-te de zbenguială,
Du-te pregătit la școală.

IONEL POZNAȘUL

Stă Ionel și se gândește,
Nu știu ce mai potrivește:
Să facă din nou o treabă
Ori o șotie în grabă.
Cine nu-l știe pe Ionel? -
Toate poznele-s cu el.

AM SĂ FIU ȘI EU ȘCOLAR

Am să fiu și eu școlar,
Voi avea abecedar.
Cu caietele pe masă,
Mi-oi face
tema de acasă.

Dar acumă
sunt cam mic -
Până la toamnă cresc un pic.

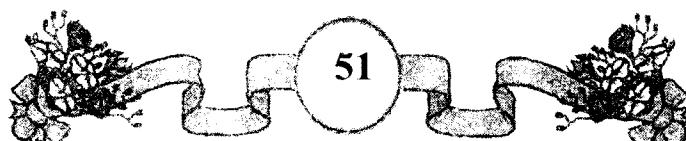
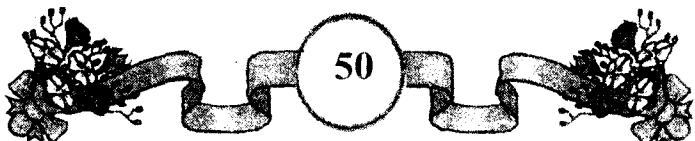
CLOPOTELUL DIN NOU SUNĂ

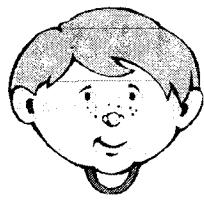

Vara trece, iar se duce
De pe-al nostru
drag meleag,
Vine toamna și ne-aduce
Pe 1 septembrie în prag.
Clopoțelul din nou sună,
Cu glasul lui întinerit,
Dragi elevi, ziua bună,
An școlar, bine-ai venit!

CURIOSUL IONEL

Vrea Ionel să știe:
Unde ploaia crește,
Și de ce-n chindie
Soarele-asfințește?
De ce noaptea stele
Clipocesc pe cer
Și-n-spre ziua ele,
Pe rând toate pier?
De ce toamna bruma
Ierbile le culcă

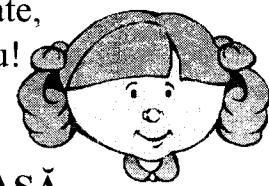
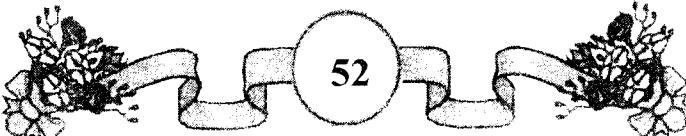

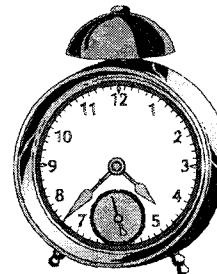
Și de ce anume,
Când toamna e pe ducă,
Ziua scade-scade,
Noaptea-i tot mai lungă,
Ploile nu-s calde,
Norii sar se se-împungă?
Curios e Nelu,
Multe vrea să știe.
Răspunde bunelul
La-ntrebări o mie:
Dragule, nepoate,
Iată ce cred eu:
Rânduială-n toate,
Face Dumnezeu!

FETIȚA MOFTUROASĂ

Ori la școală, ori acasă
Copilița-i mofturoasă.
De-o-ntrebi ce a învățat,
Îți răspunde: «Am uitat!»
Iar zilnicul de i-l ceri,
Zice: «La școală-i de ieri!»

CEASORNICUL FUDUL

Spune ceasul: tică-tac!
Nici un pas din loc nu fac,
Zi și noapte ticăiesc,
Dar din loc nu mă pornesc.
M-aș plimba puțin prin casă,
Însă locul mi-i pe masă.

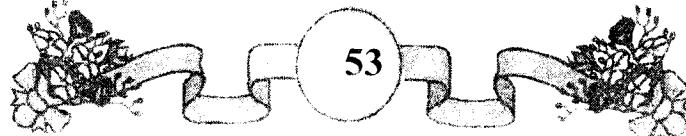
LA ȘCOALĂ

Plopii foșnesc la portiță,
La școală pleacă Gheorghită
Bucuros, cu ghiozdanul de toartă
Grivei îl petrece până la poartă.
Elev ar vrea să fie și el,
La școală nu pleacă nici un cățel,
Acasă trebuie ca să rămână
Până Gheorghită are să vină.

LA PLIMBARE

- Cățelușule Grivei,
La plimbare azi nu vrei?

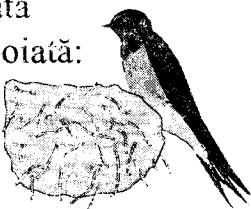

- Aş merge pe-o oră-două.
Dar ţi-i tricicleta nouă
- Pe ghidon te-i aşeza?
- Nu! Alerg în urma ta.

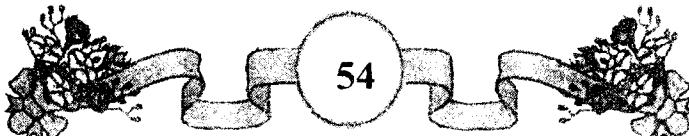
RÂNDUNICA

O biată rândunică,
Supărată-i pe pisică,
C-a prins-o pe şireată
Sub streşina de la poiată:
Dacă mai întârzia,
Puişorii nu-i găsea.

IEPURAŞUL SPERIAT

Iepuraşu-a leşinat,
Că de lup s-a speriat.
Ajutându-l veveriţa,
Îi făcea vânt cu codiţa.
Şi-ariciu-a alergat,
Cu seringă înarmat,
Cioara i-a adus mixtură,
Picurându-i-o în gură.

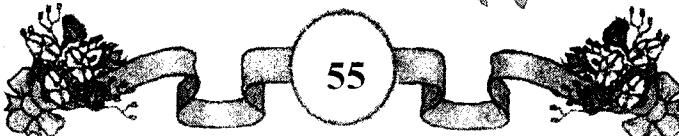

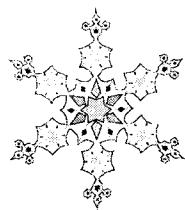
Chiar şi vulpea repejor,
Ia venit în ajutor...
Apoi toţi l-au certat
Pe lupoul cel colțat

CONCERTUL DIN POIANĂ

Doi cuci suri ţin sfat pe-o cracă:
Un duet ar vrea să dreagă,
Dar şi două veveriţe,
Dau bătoase din codiţe.
Şi se prind sprinţar în joc,
Învârtindu-se cu foc.
Iată că nişte broscuţe,
Dezbrăcate şi desculţe,
Fălcile le îñfoiau,
Ca la trompetă cântau.
Au găsit şi-aricii treabă -
Se dădeau dura prin iarbă...
Era mare veselie, -
Le cânta o ciocârlie.
Dar când ursul s-a ivit,
Veselia s-a sfârşit.

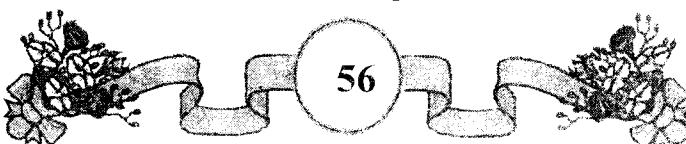

IARNA LA NOI A SOSIT

Pe lângă fereastra mea,
A zburat un fulg de nea.
Alb, pufos și ușurel
Și tare mai frumușel.
Fulgușorul a vestit:
Iarna la noi a sosit!
Sănieoara bucuroasă,
Măndeamnă să ies din casă.

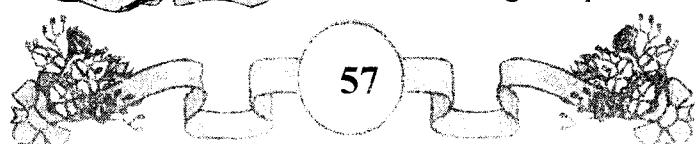
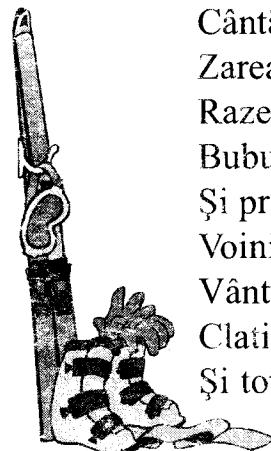

Umblă vântul cel hoinar
Cu pași iuți de gospodar,
Prin livadă, pe toloacă
Și fulgii în horă-i joacă.
Prin văzduh îi tot ridică,
Iar din nori zăpada pică,
Se aşterne tot s-aşterne,
Cresc cât porțile troiene.
Vântul să le spulbere,
Suflă-n albă pulbere.

LA SĂNIUŞ

La săniuș, pe colnic,
Dănuț tremura de frig,
Vântulețul de pe sus,
În hăinuță-i s-a ascuns.
Și la întrebat Dănuț:
- Ce-i cu tine, măi vântuț?
- Ce să fie, nu vezi oare,
Că e iarnă cu ninsoare!

VINE IARNA

Bate vântul, bate,
Frunza toată cade,
Cântătorii au plecat,
Zarea s-a încețoșat.
Raze cad peziș de sus,
Buburuza s-a ascuns,
Și prin ierbi își face urmă
Voinicelul cel de brumă.
Vântul, care suflă aiurea,
Clatină, goală, pădurea
Și tot spintecă văzduhul,
Ca să cadă fulgi ca puful.

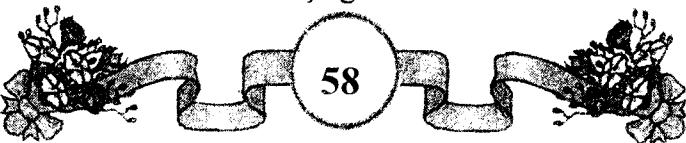

VARA

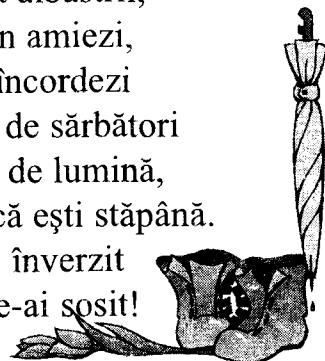
Vară-verișoară, ești
 Dalbă zână din povești:
 Obrăjorii-s căpșunele,
 Gura - fagure de miere.
 Cingătoarea-ți curcubeu
 Parcă-ncinge plaiul meu.
 Cireșarul, Făt-Frumos,
 Ti se-nchină mlădios.
 Și își lasă pe picioare
 Romanițe bălăioare,
 Într-o holdă încă verde
 Pitpalacul nu se vede,
 Dar îl vede ciocârlia,
 Binecuvântând câmpia.

PRIMĂVARĂ, BINE-AI SOSIT

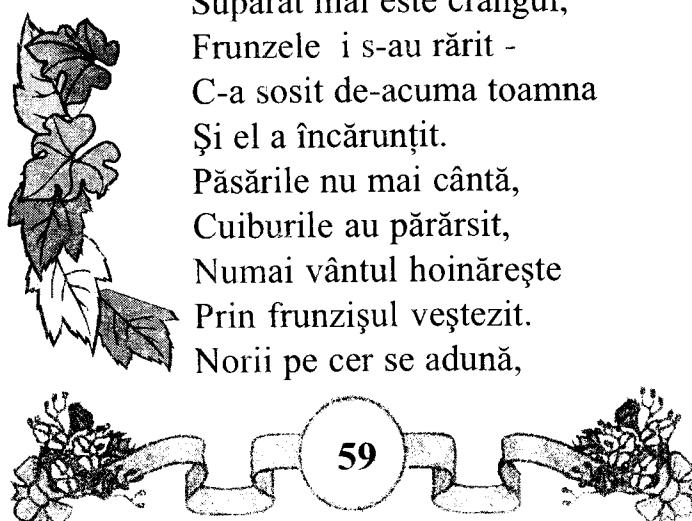
Primăvară, primăvară,
 Ai ochi verzi ca de cicoară
 Și-n ei ti se scaldă cerul,
 Soarele și ghiocelul.

Porți la haină mărțișori,
 Ale tale mici surori.
 Brândușele, viorele
 Se ițesc de prin vâlcele.
 În scufii, tot albăstria,
 Primăvara în amiezi,
 Creștetu-ți încordezi
 Cu flori, ca de sărbători
 Și cu lugeri de lumină,
 Te cunoști că ești stăpână.
 Peste plaiul înverzit
 Primăvară, bine-ai sosit!

TOAMNA ÎN CRÂNG

Supărat mai este crângul,
 Frunzele i s-au rărit -
 C-a sosit de-acuma toamna
 Și el a încărunțit.
 Păsările nu mai cântă,
 Cuiburile au părăsit,
 Numai vântul hoinărește
 Prin frunzișul veștezit.
 Norii pe cer se adună,

Ca o turmă de berbeci,
Vremea nu mai este bună
Se pornesc ploile reci.

ÎN PĂDURE

În pădure e desis,
În pădure e frunzis,
Vântul adie încetișor,
Aducând ușor-ușor
Un parfum îmbătător
Și răcoare de izvor.

MOŞ CRĂCIUN

Peste deal, peste vâlcea
Vine moșul, -
calea-i grea, -
Vine cu desagii-n spate,
Geru-l mușcă,
vântu-l bate.
Tot umblând
din casă-n casă
Amarnic a obosit.
Ceata noastră cea voioasă

Înainte i-a ieșit.
L-am poftit la grădiniță,
Lângă pomu-mpodobit,
Să ne-asculte și să vadă
Ce concert i-am pregătit.

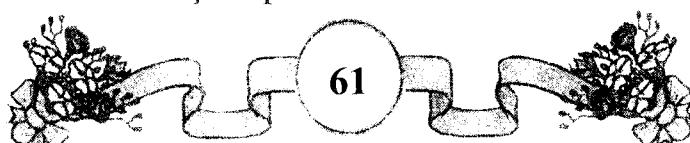
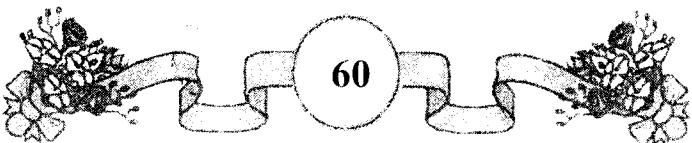
MOŞ CRĂCIUN, CE AI ÎN SAC

Prin nămeți el a venit,
Viscolul nu l-a oprit.
Copilașii îl aşteaptă,
Darurile să împartă.

- Moș Crăciun, ce ai în sac?
- Turte dulci și un colac.
Vreau să-impart la colindători,
Care cântă la sărbători.

BATE MOŞUL LA FEREASTRĂ

Bate moșul la fereastră,
Mai la fiecare casă,
Unde-i pomul de Crăciun
Și copilul cel mai bun.

Barba-i albă, nasu-i roșu,
Tare-ncet mai vine moșul,
El bătrân, desaga-i mare -
Abia se ține pe picoare.
Moșu-i tare obosit,
De departe a venit.

Pe la fiecare pici
De un an n-a fost pe-aici.

ÎN SEARA DE AJUN

În seara de ajun,
Cu săniuța din povești,
Se porni Moș Crăciun
Pe la casele domnești.
Parcă zboară săniuța,
Pe șes, pe deal, prin troiene,
Îndemnând cu drag căluții,
Să-l întreacă pe Moș Ene.
Moș Crăciun sosește, iată,
Să-mpartă daruri la copii:
Mere, dulciuri, ciocolate,
Fel de fel de jucării.
Moș Crăciun, Moș Crăciun,

Foarte bine c-ai venit,
Sărbătoare minunată
Pentru noi ai pregătit.

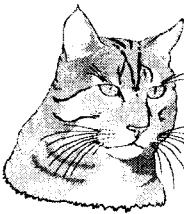
CRED ÎN TOT CE ESTE BUN

Cred fierbinte, Moș Crăciun,
Că ești darnic,
că ești bun.
Dacă vârstnicii
nu cred,
Frică mi-i să nu
te pierd.
Te-aștept,
moșule, să vii
Cu dulciuri și jucării.
Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Cred în tot ce este bun.

ȘORICELUL ȘI PISICA

Căutând mereu mâncare,
A căzut într-o căldare
Și se necăjea să iasă,

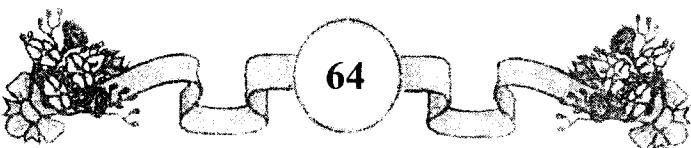
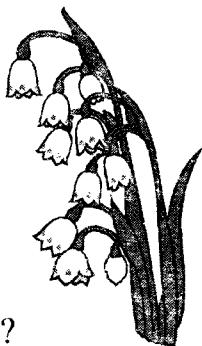

Când era pisica-n casă.
 Iar pisica repejor,
 I-a sărit în ajutor
 Întâi la prins frumușel,
 S-a jucat cu el nițel,
 Apoi foarte
 bucuroasă,
 L-a servit
 cu săt la masă.

UNDE SE ASCUNDE PRIMĂVARA

Spune-mi, vântule, unde
 Primăvara se ascunde?
 Spune-mi unde se-ndosește,
 Când iarna viscolește?
 Poate sub brazda
 din câmpie,
 Ori în via
 cea de vie?
 Poate-n apa
 din fântână,
 Ori în pomul
 din grădină?

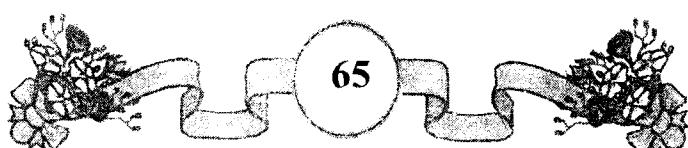

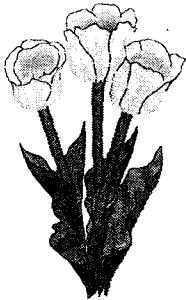
MĂRTIȘORUL

Mărțișor, măi mărțișor,
 Mult mi-a fost de tine dor.
 Tu pe unde ai iernat?
 Tare te-am mai aşteptat.
 Să trezeşti izvoarele,
 Să-nverzeşti ponoarele.

MĂRTIȘOARE, MĂRTIȘOARE

Luna martie de-acum,
 A pornit din nou la drum,
 În pas cu ea - primăvara,
 Să ne-nbrace-n verde țara.
 Să ne-aducă mărțișoare,
 Ghiocei scăldați în soare,
 În roșu-alb, două culori,
 Două scumpe sărbători.
 Albul e seninul zării,
 Roșu - văpaia primăverii.
 Din aceste culori vii,
 Se nasc mărțișoare mii.

DE ZIUA MAMEI MELE

De ziua mămicăi mele,
Am să-i dăruiesc lalele
Ş-un buchet de ghocei,
Că sunt puişorul ei.

CRÂNGULE, CE BINE-ȚI SEDE

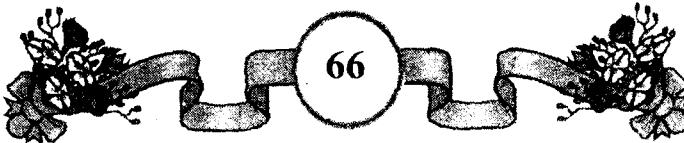
Crângule, ce bine-ți şede
Îmbrăcat în haină verde.
Tu de când ai înverzit,
Parc-ai mai întinerit,
Turturelele ciripesc,
Vai, ce dar dumnezeesc!

BROSCUȚA «ÎNALTĂ»

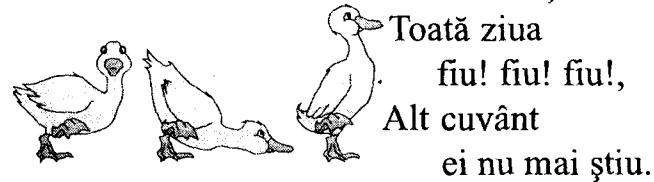
O broscuță: hop! hop! hop!
A ieşit dintr-un hârtop,
Sus, pe mal, ea s-a oprit
Şi-n jurul său a privit,

Întrebându-se mirată,
Oac, oac, oac!
Aşa-s de-naltă?!

NECAZUL BOBOCEILOR

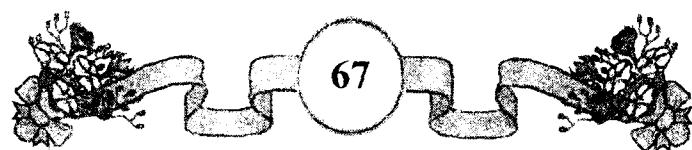
Boboceii-s mititei,
Ce necaz mai au şi ei!
Mi s-au plâns aşa-n secret,
Că n-au nici un alfabet.
Din găoace de-au ieşit,
Doar «fiu-fiu!» au însuştit.

Toată ziua
fiu! fiu! fiu!,
Alt cuvânt
ei nu mai ştiu.

URSULEȚUL LĂCOMOS

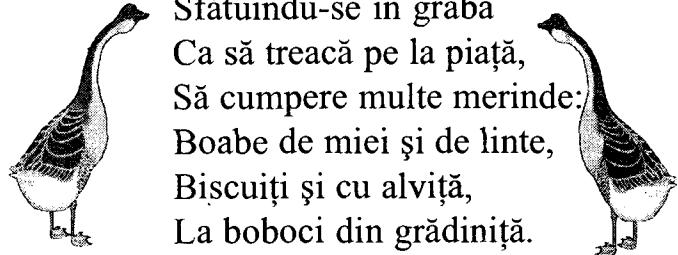
Ursuleţul nostru, frate,
Este tare supărat,
Mormăieşte el într-una -
Mierea i s-a terminat.

Am vorbit cu el frumos
Să nu fie lăcomos.
De mânea cu socoteală,
N-ajungea în fund la oală.

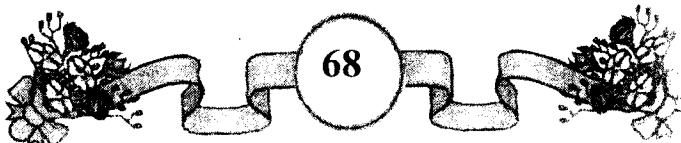
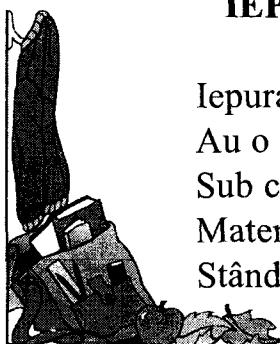
DOUĂ GÂŞTE

Două gâște: ga-ga-ga!
S-au sculat de dimineață
Sfătuindu-se în grabă
Ca să treacă pe la piață,
Să cumpere multe merinde:
Boabe de miei și de linte,
Bișcuiți și cu alviță,
La boboci din grădiniță.

MATEMATICA IEPURĂȘILOR

Iepurașii mititei
Au o lecție și ei.
Sub cer liber, pe fâneată
Matematica învață.
Stând în rând câte doi,
Rod frunzițe de trifoi,

Tot mișcând ei din mustăti,
Numără în castraveți.

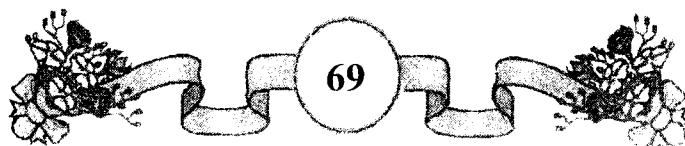
URSULEȚUL CEL DE PLUȘ

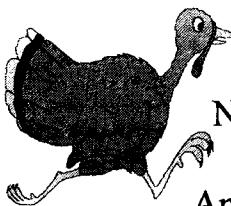
Ursulețul cel de plus
A dormitaseară-n duș,
Ilenuța l-a uitat,
El blănița și-a udat.
Ş-acum tare-i amărât,
C-a făcut o gâlcă-n gât.

TOAMNA A PORNIT LA DRUM

Iată toamna de acum
A pornit din nou la drum,
Să adune roadele,
S-aromescă luncile.
Păsările s-au dus,
În țările lor de apus.
Se întorc la primăvară,
Când înverzesc pomii iară.

BUCLUCAȘII

Niște puiuți de curcan
 Alergau după-un motan,
 Apoi l-au înconjurat
 De parcă l-au arestat.
 Ghiu-ghiu-ghiul îi tot vorbeau,
 Pare-mi-se-l educau.
 Motanul nostru n-are minte,
 Cine vrea, acela-l prinde.

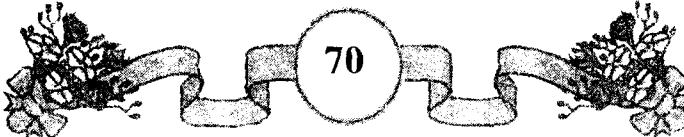
FLUTURAŞUL

Fluturaş, măi fluturaş,
 Tare mai eşti drăgălaş.
 Ale tale aripioare,
 Parc-ar fi nişte petale
 A florilor de pe plai,
 Înflorite-n luna mai.

ALBINUȚA

O albină dintr-o dată
 A căzut într-o baltă.
 Oare ce să fi pătit?

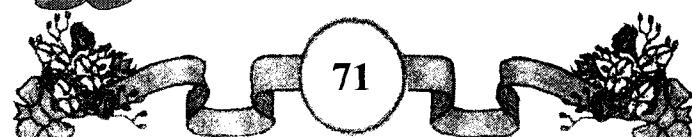
Pe loc zborul şi-a oprit.
 Fâlfâind călea în apă
 Se gândi că nu mai scapă.
 Din copac o porumbiță,
 A dat jos o frunzuliță.

Albinuța s-agățat -
 De la moarte a scăpat.
 Tot atunci un băiețel,
 Cu numele Ionel,
 Cu a lui pușculiță
 O ochia pe porumbiță.
 Iar albina repejor,
 Îl înțeapă de picior.
 Ion scapă pușculiță -
 Neatinsă-i porumbiță.

TĂRĂBOIUL

Nicușor și cu Mitruț
 S-au luat la ceartă,
 Mai că din nimica,
 Au prins să se bată.
 Punând pumnii în mișcare
 Cei doi prichindei,
 Se loveau fără cruce,

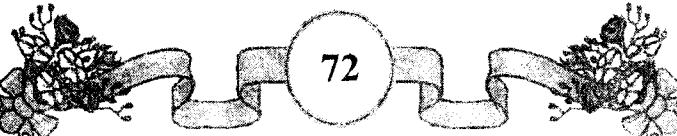

Doar au inimă și ei!
 Aoleu! Vai de mine,
 I-am oprit pe amândoi:
 - Măi copii, nu e bine,
 De ce faceți tărăboi?
 După sfadă și bătaie,
 Având câte un cucui,
 Au plecat fiecare
 Spre căsuța bunicului.

ÎNTREBĂRILE ILENUȚEI

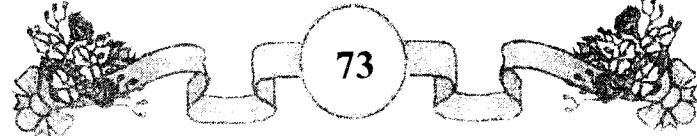
Ilenuța cea mică
 O întreabă pe bunică:
 Despre țară, despre glie,
 Cum crește iarba-n câmpie,
 De ce soarele-i rotund,
 Dacă râul are fund,
 De ce cucul n-are părînti,
 Dac-albina are dinți,
 Cu acul când te-nțeapă
 Si dacă poate să bea apă,
 Mierea cum de o adună,
 În știubei cum s-o pună

Ş-acolo cine-o păzește,
 Când vine ursul hoțește
 Si tot strigă că moare,
 Dacă miere deloc n-are...

MOȘUL DE ZĂPADĂ

Din puhavă zăpadă
 Noi un moș am chitit,
 Cu totjii laolaltă -
 Ce frumos l-am zugrăvit!
 Pe cap i-am pus o căldare,
 Are gură și urechi,
 I-am cusut și buzunare
 Din două frunze
 de curechi.
 Ochii i-am pus din cărbune
 Nasul - dintr-un chipăruș.
 Dârz mai era moșul,
 Semănând cu un ghiduş.
 Iar când soarele
 a luminat,
 Cum sedea aşa isteț,
 Moșul mi s-a tupilat,
 Rămânând un plângăret.

VARA PE PLAI

Vântul clatină-ncet plopii,
Unduiește apa-n lac,
Ploaia-și cerne
de sus stropii,
Albii nuferi se desfac.
Norii parcă-s niște turme
Pe cer, când se răzlătesc,
Cucu-și cântă al său nume,
Raze blânde îi zâmbesc.

BUNICA ȘI NEPOȚELUL

Bunicuța câte-o dată
Păstrează vreo ciocolată
Pentru al ei nepoțel
Cu numele Ionel.
Nepoțelul cam hoțește,
Ciocolata șterpelește
Și-o mănâncă
cu fuguța,
Să nu-l vadă
bunicuța.

NOAPTE DE VARĂ

Coboară liniștea în jur,
Satul pare adormit,
Numai stelele pe cer
Aruncă parcă un clipit.
Pe alocuri se aude
Câte un lătrat de câine...
Ascultând tăcerea nopții,
Un fir pătrunde-n vine.
Iar când zorii se arată,
Stelele se sting încet,
Cade roua dintr-o dată
Prin livada cu pomăt.

GOSPODINA

Sus pe gard găina
O face pe gospodina:
Câr, câr, câr și
cotcodac,
În grădină ce de-a mac!
Îl culeg, plăcinte-mi fac.
Cotcodac, numai cu mac!

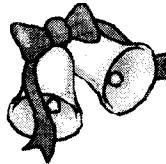
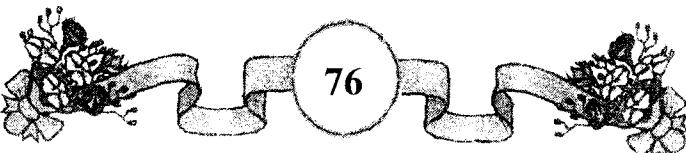
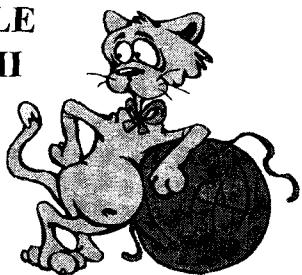

GÂNDĂCELUL

Oacheșul gândăcel
În poiana mare
A urcat pe-un firicel,
Încălzindu-se la soare.
Vântul clatină ierbuța,
Gândăcelul se dă huța!

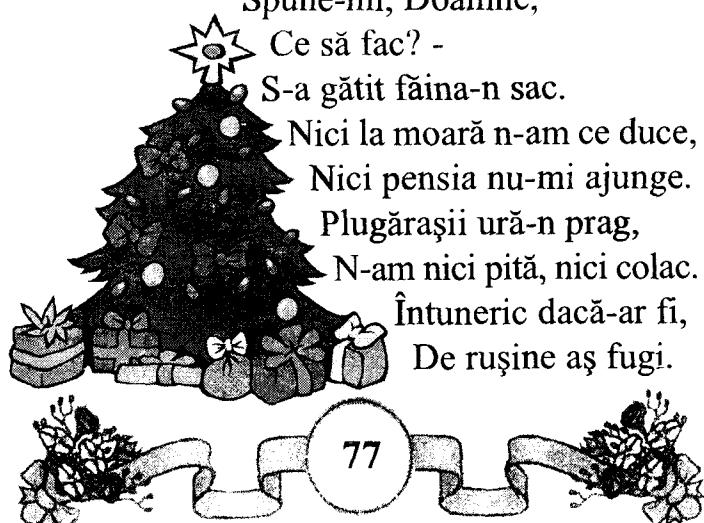
GRIJILE PISICII

Sfărâie pe scăunel
Si își spală frumușel
Mai întâi lăbuțele,
Apoi urechiusile.
Ochii spre ușă-și îndreaptă,
Parcă musafiri aşteaptă.
Dar spre ușă nu dă zor,
Sare-ndată pe cuptor.
Căldurica îi priește
Si la șoareci nu gândește.

URĂTURĂ-1998

Sculați, gospodari, sculați
Urătura mi-ascultați.
Nu vă fie cu bănat,
Că-n ogradă am intrat.
Nu vă culcați aşa devreme,
C-avem atâtea probleme,
La oraș și pe la sate
Toate trebuie rezolvate.
Acuma-n timpul ista greu
Știe unul Dumnezeu,
Cum să ne scape de povară,
Să ușureze viața-n țară.
Mânați, măi!
Hăi! Hăi!

Lăsați, lăsați, măi băietani,
Voi da căte-un pădureț, -
La nimeni să nu spuneți,
Că-n a noastră mahala
La toată casa-i aşa.

Unde mergem, Doamne Sfinte,
Înapoi sau înainte?

Ce se face-n astă lume,
Zău, nu înțelege nime.

S-a mai aranja vreo dată
Viața asta încurcată?

Banii i-ai cu țărâita,
Dar se duc cu gâlgâita.

Mănați, măi!

Hăi! Hăi!

Piară bezna și urgia,
Peară sfada și mânia,

Iar anul care vine

Să v-aducă numai bine.

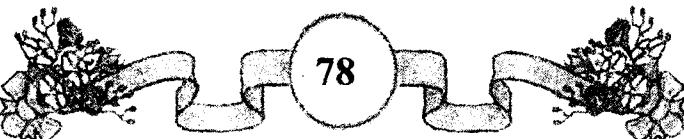
Haideți, să ciocnim paharul,

Ducă-se pe Prut amarul,

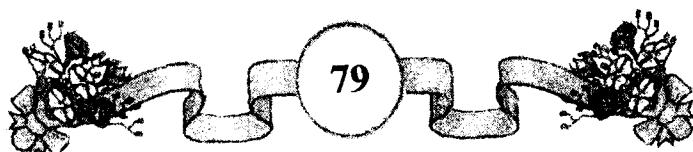
Treacă-se timpul, ista greu

Cu voia lui Dumnezeu.

El, din slava lui cerească,
De rele să ne ferească.

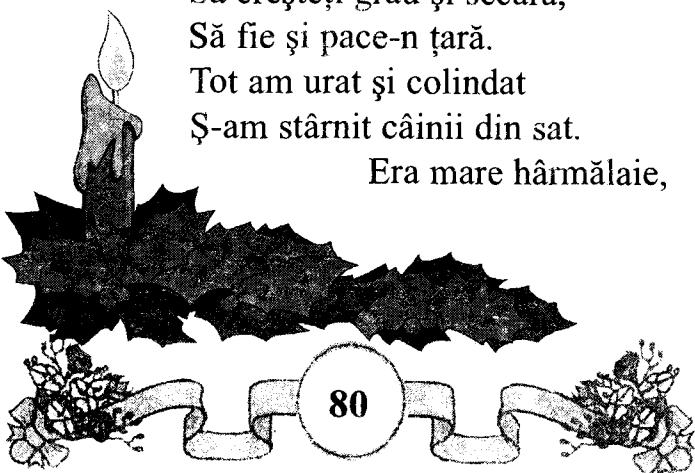
Să ne dea tihnă în casă,
Pâine din belșug pe masă,
Bucurii și sănătate,
Că-s mai scumpe decât toate.
Aho! Aho! Aho!

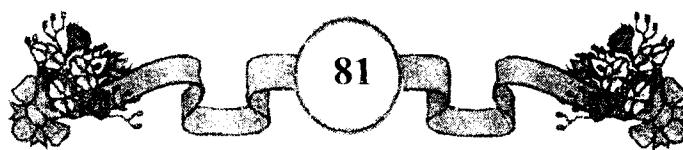
URĂTURĂ PENTRU COPII

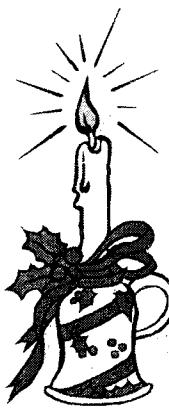
Afară fulguie rar,
E ultima filă din calendar.
Noi copiii din tot satul,
Ne-am pornit cu uratul,
Cușmele ni-s mărișoare,
Cizmele cad din picioare,
Haina cam ne strâng-e-n spate,
Noi urăm mai departe -
De la casă la casă,
Să le dorim viață frumoasă -
Hăi! Hăi!
Bună seara, gospodari,
Bună seara, dragi plugari.
Vă dorim ca la vară
Să creșteți grâu și secară,
Să fie și pace-n țară.
Tot am urat și colindat
Ș-am stârnit câinii din sat.

Era mare hârmălaie,

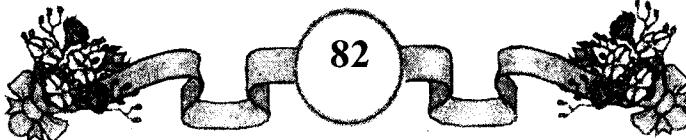

Că era de toți o claiie.
La o casă o stăpână,
Ieși cu cociorva-n mâna
și-așa ne-a întrebat:
Măi! Toți sunteți dintr-un sat?
Ați venit c-am devremior,
Hulubașii-s în cuptor,
Pădureții nu prea au rodit,
Pensia încă n-am primit.
Că m-ați urat, vă mulțumesc,
Dar n-am ce să vă plătesc.
Hăi! Hăi!
Toți învinețiti de frig,
Fără bani, fără covrig,
La altă casă ne-am pornit,
Sub fereastră-am poposit,
Când din bice am pocnit,
Gazda din casă a ieșit,
Și-a strigat cu noi
Hăi! Hăi!
Opriți boii, măi flăcăi,
Că-i scăpați în casă, măi.
Să nu ne dărâme pragul,
Că nu-i copt încă colacul,
Mai trebuie de așteptat,

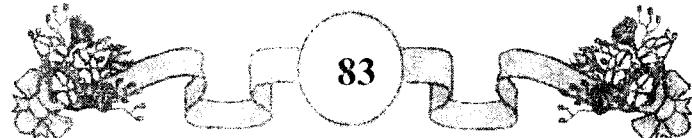

Lumina s-a deconectat.
E cam crud mijlocul,
Că nu l-a răzbătut focul.
Vă rog să nu bănuți
Şi aşa să mi-l primiți.
Nici nu ştiu cum să vă spun:
Că n-avem ceva mai bun,
Făina când am măcinat,
Morarii s-au îmbătat,
Numai de cap să le fie,
Coci colac, dar e lipie.
Hăi! Hăi!
Aşa-i timpul de acum,
Dar să nu ne-oprim din drum,
Nădejdea să nu dispară,
Că alt an ne vine-n țară.
Anul 2000, măi frate,
Vă dorim multă sănătate.
S'avem pâine, s'avem vin,
Şi parale mai din plin.
Că cea mai mare boală
Este când e punga goală.
Hăi! Hăi!
Am urat cât am urat
Şi de greu am mai uitat

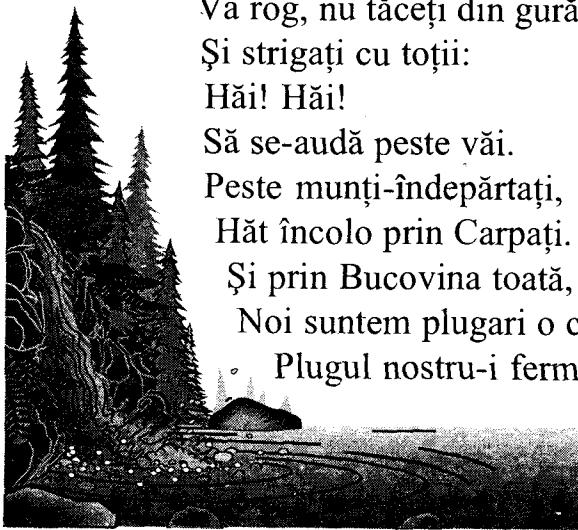

Poate-n anul care vine,
Se va schimba ceva spre bine,
Că numai Bunul Dumnezeu,
Ne poate scăpa de greu.
Să crească pâinea pe ogor.
La anul și la mulți ani!
Aho! Aho! Aho!

PLUGUȘORUL

Bună seara, vremea-i bună,
Cât se vede-un pic de lună,
Plugarii s-au adunat
Şi ne-am pornit la urat.
Să tragem o brazdă lungă
Pe un an să ne ajungă.
Hai, flăcăi, pocniţi din bici,
Că de-un an n-am fost pe-aici.
Şi să-ntindem câte-o brazdă,
Pe la fiecare gazdă.
Urătura-i urătură,
Vă rog, nu tăceţi din gură,
Şi strigaţi cu toţii:
Hăi! Hăi!
Să se-audă peste văi.
Peste munţi-îndepărtaţi,
Hăt încolo prin Carpaţi.
Şi prin Bucovina toată,
Noi suntem plugari o ceată.
Plugul nostru-i fermecat,

Trage brazda-n lung şi-n lat.

Îi urăm cu voie bună

Pe cei cu limba română.

Urăm cu dragoste şi dor,

Pe al nostru scump popor.

Hai, flăcăi, strigaţi o dată,

Pentru Bucovina toată:

Hăi! Hăi!

Dă-ne, Doamne, timp de vară,

Dă-ne, Doamne, pace-n țară,

Dă-ne, Doamne, bucurie,

De-acum până în vecie.

Urăm pe harnicii plugari,

Că-s cinstiţi şi gospodari.

Hai îndeamnă plugul, frate,

Pentru cei cu mâini crăpate

Şi cu suflete curate.

Le dorim mulți ani mănoși,

Roadă bună,

De la țarina străbună.

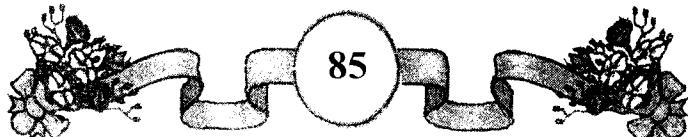
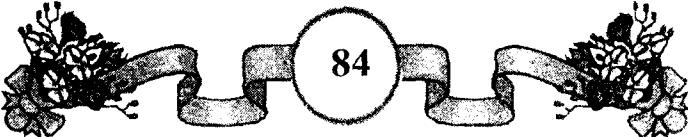
Sănătate şi mult spor

Şi în anul viitor.

Ian mai îndemnaţi, flăcăi,

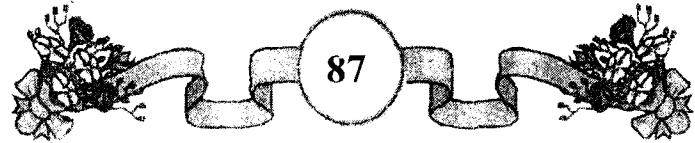
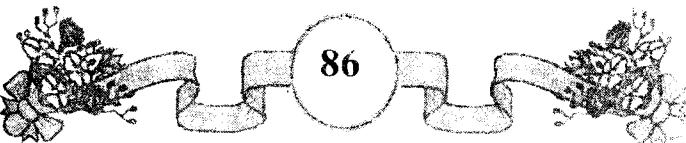
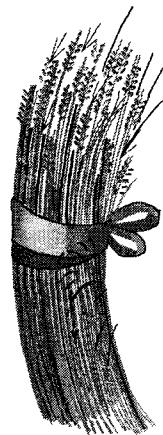
Să răsune peste văi:

Hăi! Hăi!

Zboară săniuță, zboară,
 S-ajungem în astă-seară
 Cu uratul la oraș,
 Pe la medici și poștași,
 Să-i urăm pe dughenari,
 Pe șefii mici și pe cei mari,
 Contabili, economiști,
 Învățători și tractoriști.
 Pe prieteni devotați
 și pe ai noștri deputați.
 Pe bibliotecari, crătoarese,
 Pe preoți și preotese,
 Pe cei cu dragoste de meleag
 și de obiceiul drag.
 Mânați, măi,
 Hăi! Hăi!
 Poate că am mai ura,
 Dar e ger și om îngheță,
 Ajunși la margine de sat
 Plugul ni s-a înglodat,
 Rămânând numai cu o roată,
 Nici n-are cine să-l scoată.
 Cred că acolo va rămâne,
 Până-n anul, care vine.
 Hai mai îndemnați, măi,

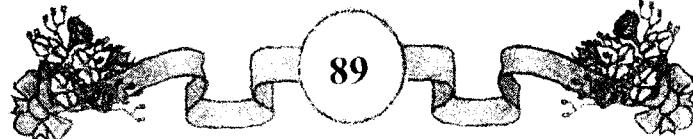
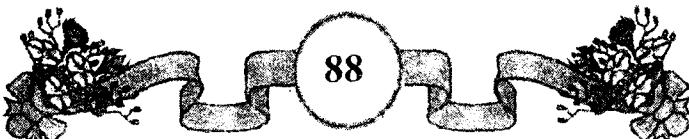
Hăi! Hăi!
 La anul cu sănătate,
 Mese pline cu bucate.
 Să ne auzim de bine
 și în anul care vine,
 și în anii viitori,
 Să mai primiți urători.
 Urătura noastră-i gata,
 Dați-ne-un colac cât roata.
 Să-l împărțim la toată ceata.
 Dar și vin de poamă rară,
 Ce urcă-n cap fără scară.
 și când coboară înapoi,
 În loc de unul - vezi doi.
 Hăi! Hăi!
 În acest an - grâu-a rodit,
 Făina s-a ieftinit,
 Lumină mereu avem,
 Colaci frumoși să coacem.
 Pensia ne vine regulat,
 De greutăți am mai scăpat.
 Iar acum la plecare,
 Vă dorim la fiecare,
 Să trăiți, să înfioriți,
 Multă ani fericiți.

Ca copacii în luna mai,
Pe al nostru mândru plai.
Să avem un an bogat
Și un trai îmbelșugat,
Să avem cu toții parte,
De noroc și sănătate,
Pace-n țară și în casă,
Pâine din belșug pe masă.
Opriți plugul, măi flăcăi,
Hăi! Hăi!

BASME ȘI LEGENDE

POVESTE CU TREI FETE ȘI TREI ZMEI

Se povestea cândva tare demult, că într-un sat îndepărtat trăiau trei fete singurele, părinții lor nimerind cam devreme în lumea celor drepti. Neavând sprijin de nicăieri, sărmanele surori s-au pus pe lucru. Erau harnice foc și frumoase că nu era fată de potriva lor. La cosit, la secerat, la tot lucrul câmpului se întreceaau cu flăcăii satului. Aveau toate câte un peștor, dar aşteptau toamna, că doar toamna, după obicei, se joc nunțiile. Erau fete sărace, dar bogăția lor constituia hărnicia și frumusețea.

Într-o noapte au fost trezite de un mare zgomot. Le-au răpit trei zmei și le-au dus în împărația lor. Precum erau frumoase și harnice, au hotărât să se însoare cu ele.

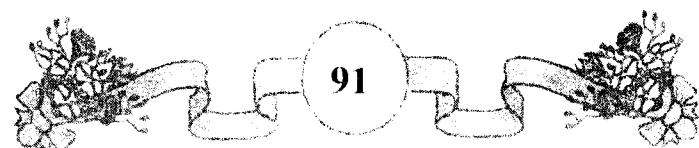
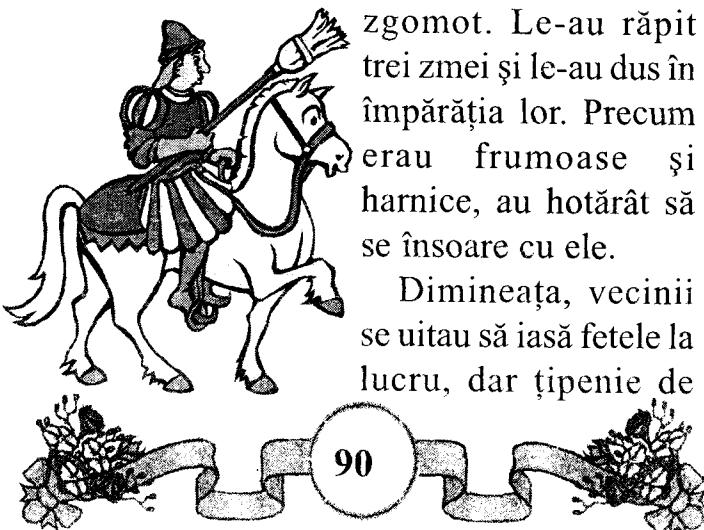
Dimineața, vecinii se uitau să iasă fetele la lucru, dar țipenie de

om în ogradă. O vecină s-a dus să vadă ce se petrece, dar fetele - nicăieri. Nimeni n-a văzut când și cum au dispărut. Un bătrân a presupus că într-o pădure îndepărtată sunt trei zmei și numai treaba lor poate fi, că numai ei au putut fura fetete de nici urmă n-a rămas.

Mirele fetei mezine, fiind un flăcău chipeș și îndrăzneț, a zis, că el se va duce să caute fetete să le întoarcă acasă, iar zmeilor o să le pună capăt zilelor, deoarece erau haini, de băgau lumea în boale. Și-a căutat voinicul un cal bun, o sabie, haine, merinde și a pornit la drum. Tot satul 1-a petrecut cu jale, ca la mormânt, zmeii ceea numai rău făcea și erau o mare urgie pe capul lumii.

Și pornind cale lungă,
În curând să ajungă,
Să dea de urma fetelor,
Să curme zilcele zmeilor.

A mers el zile și nopți la rând până a ajuns într-o pădure deasă și întunecoasă. Întrând în pădure, a observat într-un vârf de copac un pui de veveriță, care tremura ca vărguța, deoarece nu putea să coboare jos. Neînfricatului nostru voinic, fiind bun la suflet, i-a părut rău de

micuț și l-a ajutat să coboare jos. Curând s-a întors veverița-mamă. Drept mulțumire i-a arătat flăcăului cărăruia tăinuită, ajutându-l să treacă pădurea.

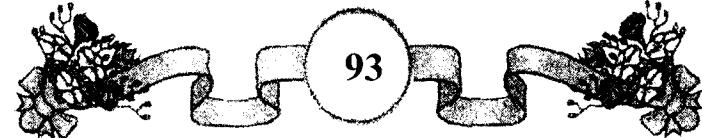
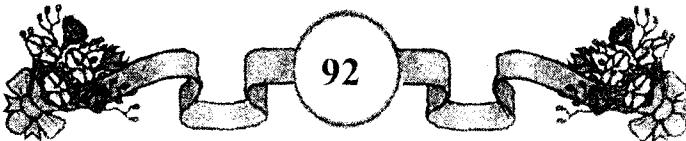
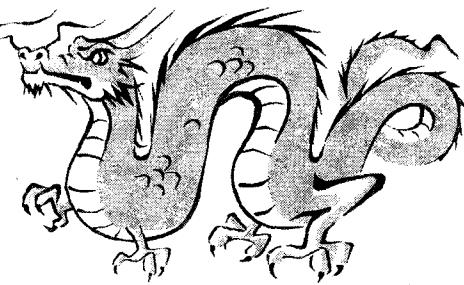
A mers el mai departe și a dat de o mare cu multă apă, iar pe mal bătând cu coada pe nisip se zvârcolea un pui de balenă. I s-a făcut milă flăcăului și i-a dat drumul în mare. Balena-mamă i-a mulțumit pentru binele făcut și l-a trecut pe băiat împreună cu cal pe partea cealaltă a mării.

Cale grea se așternea în fața voinicului, dar n-a cârnit din drum, mare era dorința de a-și scăpa fata de la zmei. Așa tot mergând, a dat de o altă pădure. Copaci înalți și întunecoși se ridicau în fața lui. Cu mare greu, dar a ajuns până la o poiană. Din poiană se auzea un urlet înfricosător. Când s-a uitat mai bine, a văzut un ursuleț strigând de durere, de către se rupea inima de mila lui: avea o așchie în lăbuță. Atunci voinicul nostru, mult nu gândi, ci-i veni în ajutor: i-a scos așchia nenorocită. În curând apără și ursoaica, ea nici nu știa ce s-a întâmplat și a vrut să-l spinte pe flăcău. Crezând că el

este pricina lacrimilor puiului său. Ursulețul a sărit repede și i-a povestit totul. Mulțumită, ursoaica l-a întrebat cu ce ar putea să-l răsplătească. Astfel voinicul i-a povestit de ce a ajuns pe locurile celea aşa de îndepărtate. Atunci ursoaica i-a vorbit că a avut de suferit multe până aici, dar mai departe îl așteaptă greutăți și mai mari, măcar că-i atât de aproape de zmei. Zmeii aceea au o mamă foarte rea, dacă o va doborî pe zmeoaică, va putea să-i învingă pe feciorii ei. Deoarece puterea lor se află la zmeoaică în sân, ei sugându-i laptele, prind la putere.

Ursoaica i-a dăruit un buzdugan și i-a dat un sfat: când se va întâlni cu zmeoaica, ea o să vrea să-l îngheță, iar flăcăul să-i propună mai întâi să-i îngheță calul și pe urmă pe dânsul. Baiatul i-a mulțumit pentru sfat și a plecat mai departe.

Degrăbă a ajuns la palatul zmeilor. Îndrumat de ursoaică, făcu-se aşa cum

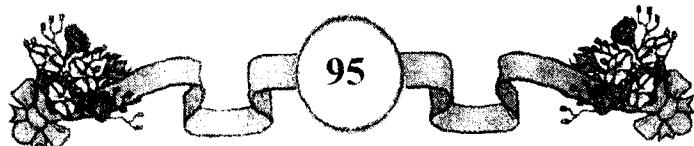
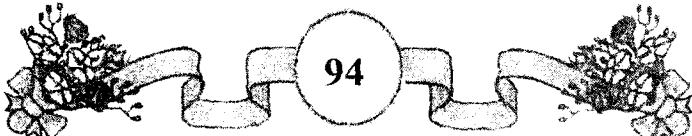
îl povătuie ca. Zmeoaica înghițind calul a crăpat pe loc, iar el a ieșit viu și nevătămat din pântecele ei. Acuma i-a rămas numai hainii de zmei. Flăcăul s-a dat după ușă și cum se întorceau zmeii pe rând, așa și îi măntuia cu buzduganul și sabia. Dacă a scăpat de pociturile de zmei, soarele a prins să strălucească, ziua să fie mai luminoasă, viața mai fericită. Pe urmă flăcăul s-a dus să caute fetele. Le-a găsit încuiate în pivniță, fiindcă zmeoaica de ciudă, văzând că ele nu vor să se mărite cu feciorii ei, le-a încuiat acolo, crezând că aşa vor găsi moartea. Când voinicul le-a eliberat, ce bucurie și veselie a mai pornit. Nici nu știau cum să-i mulțumească, că din nou pot vedea lumina soarelui, se pot bucura de căldura razelor lui. Au căutat pentru fiecare câte un cal și au pornit la drum cale întoarsă.

Nu v-am spus, că voinicul nostru a slobozit mulți flăcăi, care venind să-i învingă pe zmei, erau măntuitori de zmeoaică și aruncați în lanțuri în pivnițe.

Mergând în drum spre casă, s-au întâlnit cu ursoaica, balena și veverița, mulțumindu-le că l-au ajutat. Când au ajuns în sat, toți au rămas

mirați, deoarece îi credeau demult pierduți prin acele locuri periculoase. Și mare veselie începu în sat, nu mai trebuia să se ascundă de zmei.

Pe loc au pornit
Trei nunți cu trei nuni,
Cu trei mirese,
Cu întinse mese,
Cu trei miri,
Tot să te miri.
Mâncăruri erau, -
De care-ți plăceau.
Am fost și eu
La cele nunți.
N-am ospătat,
Numai m-am uitat,
Dacă nu vedeam,
Nu vă povesteam.

ÎN AJUN DE ANUL NOU

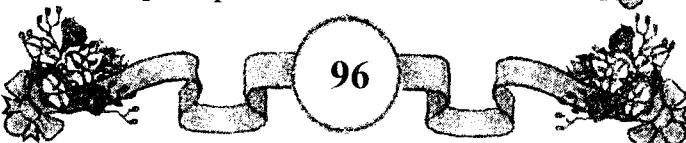
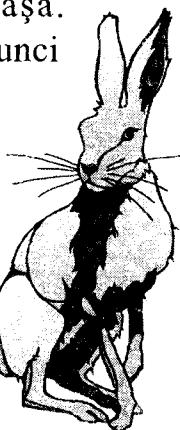
Trăia odată într-o pădure o familie de urecheați: Urecheatul-tată, Urechica-mamă și încă patru iepurași mici. S-a întâmplat că înainte de Anul Nou au rămas fără bucate în casă și nu aveau cu ce împodobi masa de sărbătoare. Dar a auzit Urecheatul-tată că undeva în padure s-au mai păstrat niște mere pe un copac. A luat de acasă un sac și a pornit într-un suflet spre locul cu pricina. Ajungând la pom, a umplut sacul cu mere și a luat-o spre casă, bucuros că va avea cu ce împodobi masa de sărbătoare.

În drum i-a ieșit un urs și l-a întrebat de unde vine și încotro se grăbește aşa. Urecheatul i-a povestit totul. Atunci ursul îi zice:

- Dă-mi și mie câteva mere să le duc și la ai moi. Iepurele n-a gândit mult, a pus sacul jos și a scos din el câteva mere.

- Or fi destule?

- Da, i-a răspuns ursul bucuros că-i va ospăta pe ai săi cu mere.

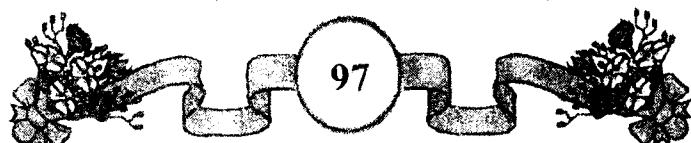

N-a pierdut timpul nici Urecheatul. A umflat sacul în spate și hai mai departe spre casă. Pe drum s-a mai întâlnit cu o veveriță. I-a cerut și ea niște mere. Tot în cale spre casă l-a rugat și o cărtiță să-i dea niște mere. Când nu i-a mai rămas mult ca să ajungă la ai săi și să-i bucure cu merele pe care le aducea, de unde nu se ia după Urecheat o cioară și-i sparge sacul cu ciocul. Astfel a ajuns cu sacul gol. Văzând gaura, a înțeles cine i-a făcut șotia. S-a întors iute la pomul cu mere, dar acolo dormea un lup. Cioara atâtă a cronicănit, până l-a trezit pe lup și acesta s-a luat după sărmanul iepuraș. Mincinoasa, zbura pe deasupra, și-i striga Urecheatului:

- Car-car! Acasă toți au pierit de foame. Te mănâncă și pe tine lup!

Dar nu s-a întâmplat aşa, cum vroia cioara. În timpul acesta a venit la Urecheat acasă ursul cu un borcan de miere, veverița a adus nuci și alune, iar cărtița - morcovii și varză.

Urechica le-a mulțumit și a început să întindă masa de sărbătoare și, voioasă, aștepta să vină Urecheatul. Acesta a intrat val-vârtej în casă și, când colo, a înțeles că cioara l-a mințit. Sfârșit

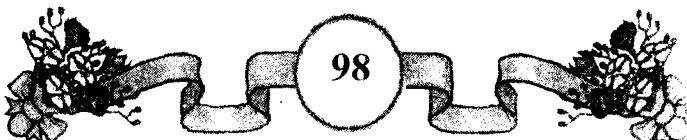
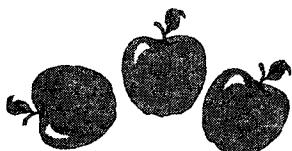

de oboseală, s-a prăbușit pe un scaun, iar Urechica numai bine reuși să tragă zăvorul la ușă și lupul nu le-a putut face nimic. După ce și-a venit în fire, Urecheatul o întrebă:

- De unde ai luat bunătățile acestea?
- Le-au adus prietenii tăi. Te aşteptam să te întorci și să ne aşezăm cu toții la masa de sărbătoare.

Așa au și făcut. Au ospătat cât au ospătat, s-au bucurat cu toții, iar la sfârșit Urecheatul a spus:

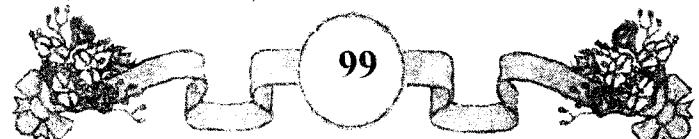
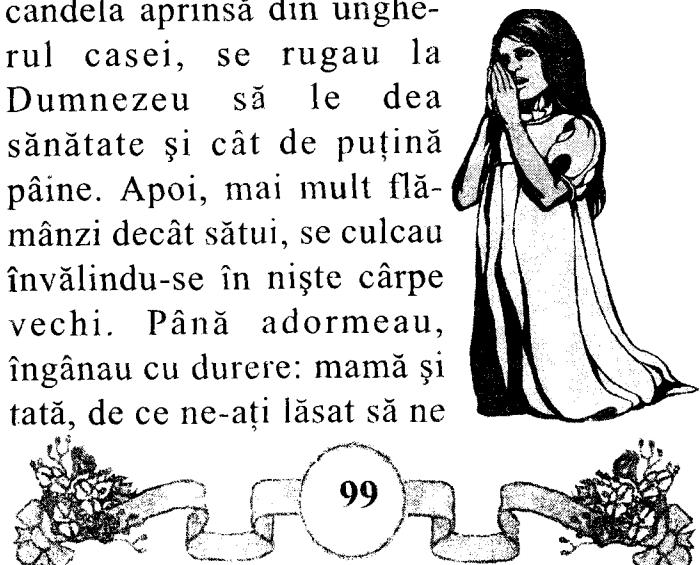
- Să trăim bine cu prietenii și să ne ferim întotdeauna de cei ce umblă cu minciuna.

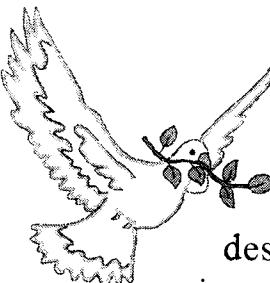

POVESTE CU SFÂNTUL NICOLAE

ă-i poveste ori adevărat, nu se știe.

Trăiau într-un sat doi copii orfani. Părinții lor au fost tare săraci și după moarte n-au lăsat nici o boare de avere. Băiatul era atât de mărișor, că abia tărâia o găleată de apă după el, dar purta mare grijă surioarei mai mici. O duceau ei destul de greu, mai ales pe timp de iarnă: le bătea vântul în hogeag, nu aveau cu ce face focul, nici pe plită nu aveau ce pune, în afara de câțiva cartofi mărunți, de pâine - nici vorbă. Seară de seară îngenuncheau lângă candela aprinsă din unghe-rul casei, se rugau la Dumnezeu să le dea sănătate și cât de puțină pâine. Apoi, mai mult flă-mânzi decât sătui, se culcau învălindu-se în niște cárpe vechi. Până adormeau, îngânau cu durere: mamă și tată, de ce ne-ați lăsat să ne

chinuim. Mai bine ne luați cu voi, că nu putem îndura foamea și greul vieții. Dar nimeni nu-i auzea, nici că-i vedea. Nimeni nu le deschidea ușa. Aveau ei rude și vecini, însă fiecare își căuta de grija lui. Când soseau sărbătorile, la fiecare casă se pregăteau ca să aibă ce-i mai bun pe masă. Cei doi copii orfani se mulțumeau și cu cartofii fierți. Nu ieșeau la joacă ca alții semeni, din cauza necazurilor erau mereu trăși.

Într-o iarnă, când au ajuns în ajunul Sfântului Nicolae, au aprins și ei candela din ungher și o lumânare pe masă zicând o rugăciune, s-au așezat să ospăteze cartofii fierți. Cum era cam înspre seară, au auzit un bocănăt în ușa tinzii. Băiatul a întrebat cine este, că doar nu așteptau pe nimeni. De afară a răspuns o voce bărbătească, cică, nu aveți frică, sunt un drumeț întârziat și aş vrea să înnoptez la voi. Copiii au răspuns: noi te primim, dar nu avem nici cu ce te ospăta, nici cu ce te înveli. Nu vă faceți griji, tot

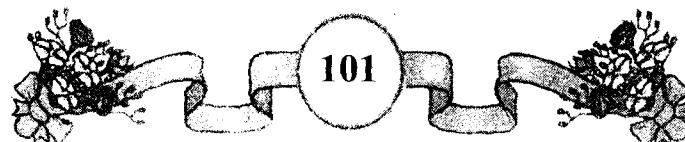
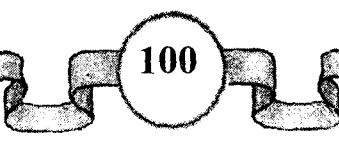
mai bine-i în casă decât în drum, li s-a răspuns.

Feciorul a deschis ușa, dând drumul oaspetelui în casă. S-au așezat cu toții la masă, îmbucând cu poftă cartofii fierți. Apoi drumețul i-a întrebat de ce-s singuri și atât de săraci. Copiii au mărturisit păsul lor. După cina modestă s-au lăsat cuprinși de un somn dulce. Dimineața, când s-au trezit, drumețul lipsea, dar masa lor săracă era încărcată cu fel de fel de bucate. Când s-au dezmeticit, au dat buzna afară, strigându-l și căutându-l pe bătrân, care a dispărut de parcă nici n-a fost.

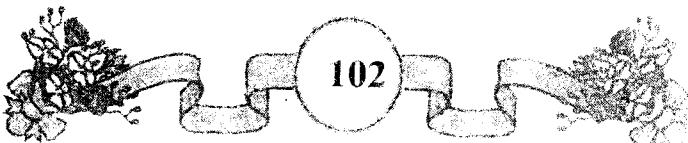
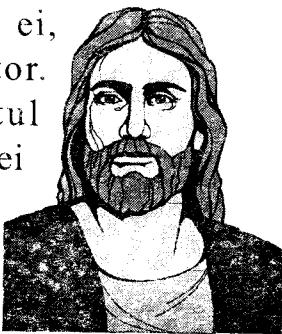
Copiii s-au întors în casă, rostind o rugăciune către Dumnezeu și cu lacrimi de bucurie s-au așezat la masă. Aici au găsit și o punguță cu bani.

Din ziua aceea orfanii au prins și ei la putere: și-au cumpărat hainuțe, aveau pâine și la pâine.

Peste un oarecare timp, copiii au înțeles că acel drumeț a fost Sfântul Nicolae, trimis de Dumnezeu la ei cu daruri. Căci Tatăl Ceresc îi iubește pe cei săraci și le poartă de

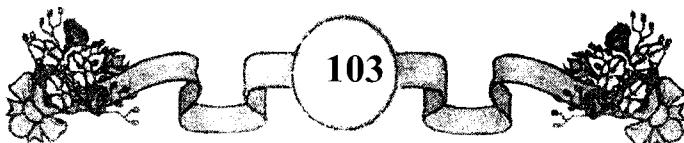

grijă. Cine-l cheamă la ei,
Domnul îi vine în ajutor.
După ce a fost Sfântul
Nicolae la copiii orfani, ei
n-au uitat să-i mul-
țumească Binefăcătorului
pentru darurile primite,
rămânându-i fideli pe
totdeauna.

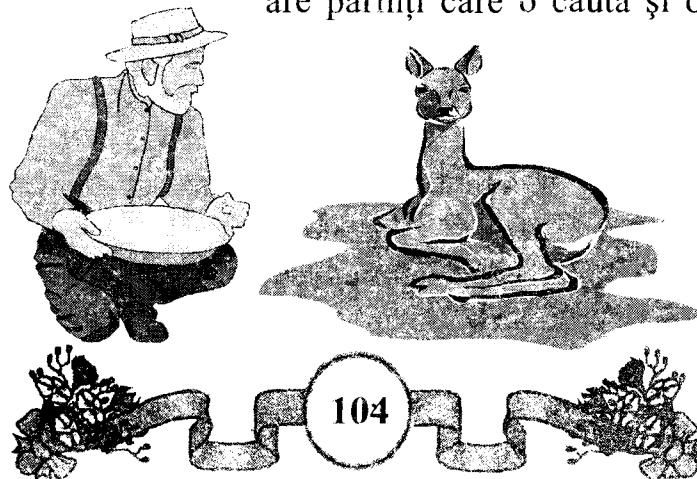
BĂTRÂNUL ȘI CĂPPIOARA

Trăia odată pe lume un bătrânel singuratic, uitat de toți. Soția lui a plecat în lumea celor drepti înainte de vreme, fără a-i lăsa urmași. Căsuța lui era așezată departe de sat, sub poala pădurii. Nu avea cu cine schimba măcar o vorbă. Trudea zi de zi în grădina lui de lângă casă, crescând pâinea cea de toate zilele. Iarna când nopțile sunt lungi, el își petrecea timpul mai mult lângă gura sobei, făcând focul cu crengi uscate. Ședea neclintit, trăgând din lulea și privea cum focul mistuia crengile, înghițindu-le ca o gură de zmeu. Într-o iarnă, căutând de foc, i s-a părut că a auzit un geamăt greu. Parcă s-a speriat, dar s-a dus să vadă ce se întâmplă. După un copac gros ședea culcată o căprioară. Când l-a văzut pe bătrân, a încercat să fugă, dar n-a reușit: era rănită la un picior, tremura de frig și de frică. Bătrânul a lăsat vreascurile jos, a luat căprioara-n brațe și a pornit încet spre casă. Ajungând acasă, i-a spălat piciorul cu apă caldă, i-a oblojît rana cu buruieni de pădure și i-a făcut un culcuș sub vatra sobei. Și aşa zile la rând -

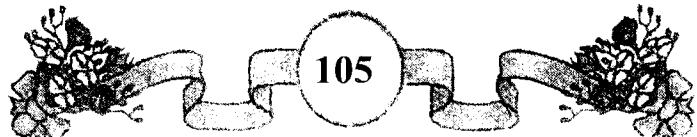
bătrânul îngrijea de căprioară; îi dădea mâncare, apă, îi spălă rana cu buruieni, cauță de ea ca de un copil, bucurându-se că nu era singur. Când se ducea în pădure după vreascuri, îi aducea și căprioarei fân de la rădăcina copacilor. Întorcându-se pe drum spre casă, vorbea singur: cât de bine e când cineva te așteaptă și că ai la cine te întoarce. Acasă îi dădea cu grijă hrana pe care o aducea. Ea rumega cu poftă, iar în ochii ei se observau lacrimi de mulțumire pentru îngrijire. Într-o zi, când s-a întors acasă, a găsit căprioara în mijlocul odăii: ea s-a scutat și a început să meargă. Bătrânul s-a bucurat, a cuprins-o de gât și o miângâia cu drag, zicându-i: n-a fost stăruința mea în zadar, văd că te lecui este. Dar îl străpunse un gând: ea trebuie să se întoarcă în pădure, că poate

are părinți care o cauță și o

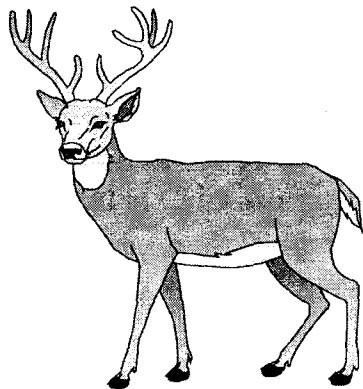

așteaptă. Si el, bătrânul, iarăși va rămânea singur, între cei patru pereți ai căsuței. Nu trecu mult timp: copacii și iarbă au început să înverzi, soarele încălzea cu razele lui blânde. Din toate se vedea că a sosit primăvara. Cu cât afară se încălzea mai mult, cu atât pe bătrân îl apuca tristețea că se apropiie ziua de rămas bun cu căprioara, pe care o îndrăgise ca pe o ființă omenească. Ea se însănătoși de-a binelea. Într-o zi bătrânul a deschis ușa la odaie și căprioara a pășit timidă în ograda, apoi, întorcându-se, s-a apropiat de bătrân, i-a atins mâinile cu botisorul, după ce a luat-o rar, cu pași grăbiți în desighul pădurii. Bătrânul a scăpat în urma ei lacrimi amare. Despărțirea a fost grea pentru el.

După o bucată de timp, vara, într-o seară, bunelul își pregătea cina la niște chirostăi. Stând îngândurat pe un scaunel și aruncând căte un vreas în foc, i-a părut că se aud niște pași ușori. Întorcând capul, văzu la spatele lui căprioara cu un cerb Tânăr. Ea a mai crescut, s-a făcut frumoasă. Căprioara s-a apropiat de bătrân, l-a miroosit și i-a mișcat față și mâinile cu

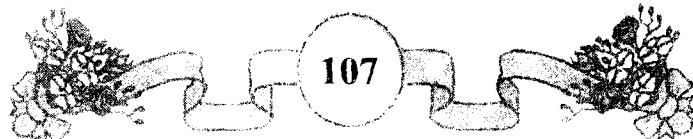
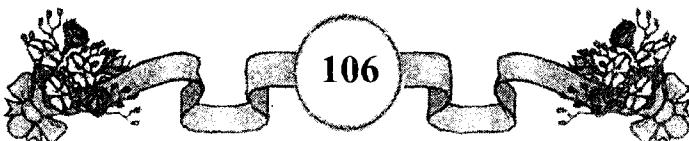

botișorul. Bătrânul s-a bucurat mult. Din seara aceea el avea oaspeți și-i aștepta cu iarbă ori fân proaspăt. În primăvara următoare, oaspeții au adus și un pui cu ei. Se vedea că era o familie de cerbi. Veneau în vizită la bătrân, apoi se întorceau tot pe poteca, pe care veneau. Așa că bătrânul rămânea numai cu așteptările. Își țintuia privirea spre poteca din pădure, pe unde trebuia să apară prietenii lui dragi, cu care-și mai bucura sufletul uitat de lume.

COCOSTÂRCUL SINGURATIC

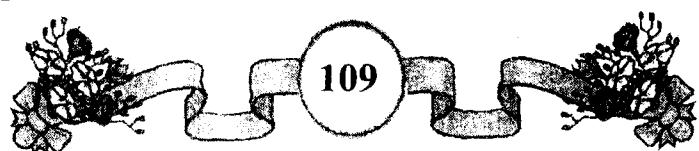
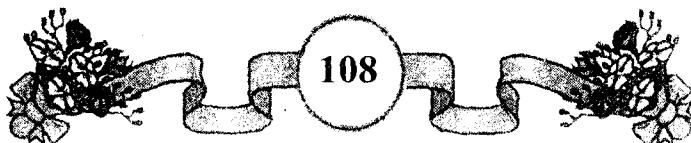
 ra pe la începutul toamnei, când păsările își iau zborul spre țările calde. Primii au început să se cărduiască cocorii. Ei s-au adunat grămadă pe o câmpie întinsă și îngălbenită de prima brumă, punându-și la cale planurile de zbor. Întâi își alegeau conducătorii cărdurilor. Un cocostârc mai cu experiență trebuia să înceapă zborul și să se afle în fruntea tuturor cărdurilor. Pe urmă îi selectau pe cei bătrâni, slabii și bolnăvicioși, care nu puteau să reziste în calea îndepărtată peste mări și țări, rămânând acolo unde se găseau, astfel mulți, până venea iarna, mureau. În toamna aceea, de pe câmpia de unde și-au luat startul cărdurile de cocori, într-o familie de barze a rămas un pui bolnav și neputincios. Părintii l-au părăsit, că nu-l puteau lua cu ei, fiind bolnav, de nu era în stare să intindă aripile. Greu le-a fost să se despartă de puiul lor drag, dar nu aveau încotro.

Întinzându-și aripile gata de zbor, s-au ridicat la înălțime, iar puiul-barză a rămas singur-singurel pe câmpia largă, istovit de boală, fără părinți, fără prieteni. Rămăsese al nimănui, părăsit de soartă. Atâtă i-a fost bucuria că acolo, în largul masivului, își legăna apele un pârâiaș, unde vara vitete se adăpau. Tot timpul stătea într-un picior lângă apă și-și agonisea de-ale gurii. Un peștișor, o broscuță, ori o rămă de prin nămol, de hrană nu ducea lipsă. Dar era singur-singurel, mereu trist și îngândurat. Când a dat în iarnă, a prins a ninge, a sosit și gerul, pârâiașul a înghețat. Puiul de barză s-a simțit și mai singuratic, fără hrană, în frig și fără adăpost. Se îmbolnăvise și mai tare, cu tângă după ai săi. Într-o zi, nemaiputând să rabde de frig și foame, a pornit spre sat cu pași rari și siguri, cum ar merge un om când a pus ceva la cale. Ajuns la prima casă de la marginea satului, a intrat îndrăzneț în ogrădă. În acest moment stăpânul își hrănea găinile. Când cocostârcul a intrat în ogrădă, el a rămas uimit de apariția lui.

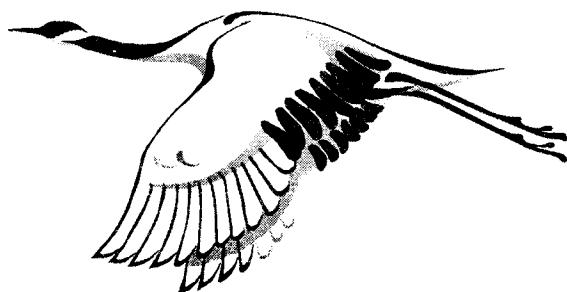
Nici câinele n-a îndrăznit să latre. S-a apropiat de găini și a prins și el să ciugulească grăunte. După aceea și-a scuturat aripile, devenind și mai îndrăzneț. Stăpânul nu l-a alungat, lăsându-l în voia sa. Mare i-a fost mirarea, când a văzut că o pasare sălbatică a devenit atât de blândă și s-a apropiat de oameni. Din ziua aceea barza a rămas să trăiască la casa omului. Ziua umbla prin ogrădă, ciugulea cu păsările de casă, seara se cuibărea sub şopron și atipea până dimineață. Omul, fiind bun la suflet, văzând că barza e bolnăvicioasă, a prins să caute de ea, să îngrijească. De la un timp pasarea a căpătat puteri noi. Ea s-a obișnuit cu toți ai casei, de parcă era pe locul cela de când e lumea. Alerga cu copiii prin ogrădă, bucurându-se că avea cu cine se juca. Veneau și micuții vecinilor să vadă.

Când a sosit primăvara, odată cu ea au revenit și cocostârcii din țările calde. Părinții-cocostârci au prins să-l caute, să-l strige jalnic, rotindu-se pe de-asupra pârâului, la locul unde și-au lăsat odrasla.

Inima de părinți parcă le spunea că puiul lor este teafăr și sănătos. Când auzise chemarea mamei, cocostârcul nu mai știa ce să facă de bucurie, alergând de-a lungul ogrăzii și scoțind strigăte în limba lui. Parcă zicea: «Mamă, eu sunt aici! Sănătos și nevătămat!» Apoi și-a desfăcut aripile și s-a avântat înspre părinți. Era primul zbor al păsării. Mare le-a fost bucuria părinților, nu le venea să credă că era puiul pe care ei l-au părăsit, lăsându-l în mijlocul câmpiei fără ajutor. Dar Domnul a avut grija de el și l-a îndreptat la oameni buni, care i-au salvat viața. Împreună s-au întors spre casa de la marginea satului și s-au rotit deasupra ogrăzii. Berzele bătrâne au rămas sus, îngăduindu-și zborul, iar puiul s-a lăsat în ogradă, venind să-și ia rămas bun de la salvatorii săi, după ce toți cocostârcii au pornit să colinde câmpiile și satete învecinate. Însă dorul de locul unde a iernat nu-l părăsea nicicând. El îl aducea mereu spre casa de la marginea satului. Venea să se distreze împreună cu copiii, ca mai apoi să se îndrepte spre neamul lui păsăresc.

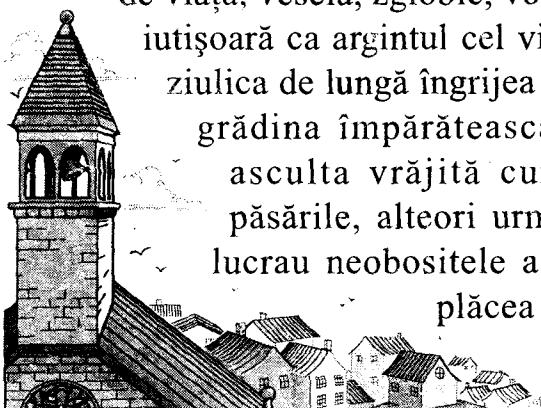
Când sosise toamna, a pornit și el în lunga călătorie peste mări și țări, alături de ceilalți cocostârci. Primăvara, la întoacere, întâi intra în ograda dătătoare de viață. Așa se perindau anii. Dar cocostârcul nu uita niciodată să le spună «Adio!» și «Bun găsit!», prin cronicăritul păsăresc prietenitor săi - locatarilor casei de la marginea satului.

DOUĂ SURORI (legendă)

Trăiau odată un împărat și o împărăteasă și aveau ei două fete frumoase, dar care nu se împăcau ca surioarele. Nu se jucau împreună și nici nu-și destăinuiau secretele. Împăratul, vezi bine, era tare îngrijorat de purtarea fetelor și făcea tot ce-i stătea în puteri, ca să le apropie. Dar, cu cât fetele creșteau, cu atâtă mai mare era răceala între ele.

Fata cea mare avea față albă ca neaua, ochii albaștri ca floarea inului, părul lung, ondulat și galben ca spicul grâului în pârg. Era plină de viață, veselă, zglobie, vorbăreață și iutișoară ca argintul cel viu. Cât era ziulica de lungă îngrijea florile din grădina împărătească. Uneori asculta vrăjită cum cântau păsările, alteori urmărea cum lucrau neobositele albinuțe. Îi plăcea natura, verdeata, lumina.

Și numele ei era Ziua. De sus soarele o admira de fiecare dată, văzând-o printre flori, iar ea, ieșind în grădină, aștepta ca el să răsară și să se avânte pe bolta cerească. Și tot aşa, până s-au îndrăgostit și s-au vorbit să se logodească.

Fata cea mai mică era tot nespus de frumoasă. Avea o față smolită, ochii ca mura și părul ca pana corbului. Ea era mereu tristă, îngândurată. Nu vorbea cu nimeni și se ascundea de lume. Oricât ar fi îmbiat-o sora cea mai mare să se plimbe împreună prin grădină sau pe aleele parcului împărătesc, ce ducea spre un lac cu apă cristalină, ea nu scotea o vorbă și rămânea neclintită. Nicicând nu zâmbea. Numele ei era Noaptea. Când toți ai casei se culcau, ea ieșea în foios și de-acolo, ridicându-și privirea spre cerul înstelat, alerga cu gândul la preafumosul Luceafăr. Iar Luceafărul aluneca înspre ea pe o rază și ceasuri întregi nu-și slobozea ochii de la dânsa. Așa seară de seară, până s-au îndrăgostit. La logodnă și-au jurat credință veșnică, iar martoră le-a fost blânda Lună.

Timpul trecea și părinții erau tot mai îngrijorați de răceala dintre fiice. S-au gândit

că erau bune de măritat și au început să le caute miri, ca fiecare să aibă casa sa și partea ei de viață.

Chemând-o împăratul pe fata cea mai mare, a sărutat-o pe amândoi obraji și i-a zis:

- Ziuă dragă, hulubița tatei, e timpul să te măriți, că, uite, eu și cu mamă-ta îmbătrânim și vrem să te vedem dată în rând cu lumea...

- De măritat m-oi mărita, scumpul meu tată, că-s și logodită, și nu pot să-mi calc cuvântul dat. Mire mi-i Soarele strălucitor, pe el îl doresc și pe el îl voi urma oriunde. Aștept doar binecuvântarea voastră.

- Dacă-i aşa, noi, părinții, vă binecuvântăm și vă dorim să trăiți în pace și unire...

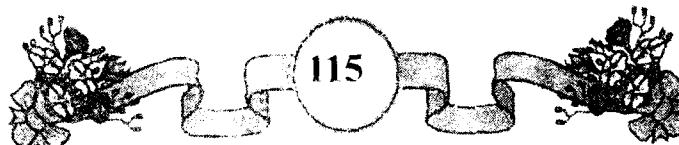
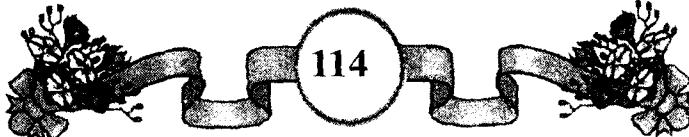
A chemat-o apoi pe fiica cea mezină și i-a grăit la fel ca și celeilalte. Iar ea i-a răspuns rușinoasă:

- Tătucă, eu îs logodită cu Luceafărul. Aștept binecuvântarea voastră și mă duc să-i slujesc alesului inimii.

Neavând împăratul ce mai zice, s-a împăcat și i-a dat binecuvântarea. Ziua a plecat cu Soarele, Noaptea s-a dus

cu Luceafărul. Iar calea le-a luminat-o Luna.

Așa s-au despărțit pentru totdeauna cele două surori. De cum prindea să crească Ziua, și Soarele prindea să lumineze. Și lumina de sus până ce-i venea timpul să apună. Iar când asfințtea, se făcea seară și apărea Noaptea și Luceafărul, însotiti de lumina palidă a Lunii.

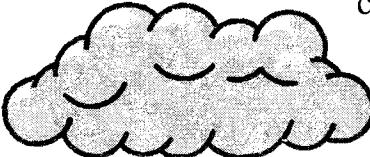

LEGENDA NORILOR

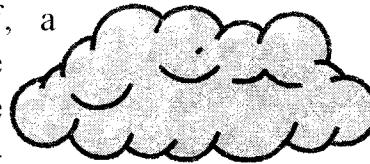

dată, demult-demult, norii erau mai aproape de pământ, că de pe vârful unui munte se putea ajunge cu mâna. Pe timpul acela era o zgripturoaică foarte rea și tare-n vrăji. Vrând să facă rău lumii, s-a urcat pe vârful celui mat înalt munte și ajungând norii, i-a vrăjit, legându-i de piscul muntelui. Atunci jos, pe pământ, s-a întunecat de-a binelea, încât nu puteai deosebi ziua de noapte. Și în această beznă distrugătoare iarba se ofelea, florile nu înfloreau, afbinele nu zumzăiau, păsările nu cântau. Jur-împrejur s-a lăsat o liniște ca din mormânt, iar zgripturoaica de babă, și-a durat o cocioabă, acolo sus, și păzea să nu se împrăștie norii. Bucuria ei se mărea de fiecare zi, deoarece a reușit să facă o asemenea faptă rea, pe când biata lume se topea în greutăți, fără soarele bland și ploaia jucăușă.

Într-o zi, un flăcău, a mers cu vitele la păscut, aşa prin întuneric.

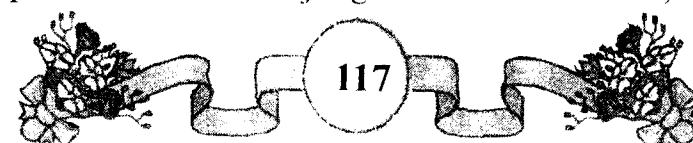
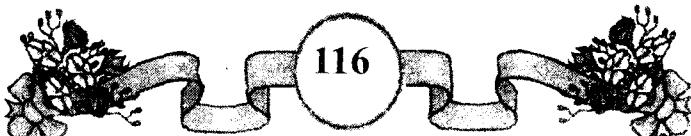
Ajungând pe sub poalele munților și aruncându-și pri-

virea înspre vârf, a observat că ceva se mișcă. Ducând vitele acasă, a zis părinților, că se va urca pe munte, ca să vadă ce se petrece acolo. Rugămințile părinților au fost zadarnice. Luându-și cu sine: cuie, ciocan, funie și alte merinde porni înspre muntele înalt. S-a chinuit el câteva zile, căci era greu de urcat. Când a ajuns sus, ce să vadă? O cocioabă și o hârcă bătrână, ce ținea norii legați de vârful muntelui. Flăcăul a înțeles că nu va fi ușor să scape de hârcă. Baba, simțind că este cineva, a început să strige:

- Cine este de pe pământ, să se arate, că va fi rău de el!

Iar flăcăul, ascunzându-se după o lespede de piatră, aștepta ca hârca să adoarmă, căci dacă ea adormea, atunci tocmai pe două zile. Când era somnul mai dulce, băiatul mai întâi a dat drumul la nori, după aceea a legat-o bine pe babă cu funie. Norii văzându-se liberi, au prins să se împrăștie, care încotro, eliberând soarele și lumina. Și s-au urcat atât de sus, că nu mai putea nimeni să-i ajungă. Baba trezindu-se, a

prins să strige și să se întindă după nori, ca să-i ajungă. Așa cum era legată, s-a prăbușit de-a dura la vale, desfăcându-se în mii de bucăți. Astfel a scăpat lumea de baba vrăjitoare. Când băiatul a coborât de pe munte a văzut jos lumină și soare. La poalele muntelui s-a adunat toată lumea din sat, ca să-l vadă pe eroul ce i-a salvat de zgrițuroaică. Înconjurându-l pe flăcău îl lăudau, îl cuprindeau mulțumindu-i din toată inima. Chiar și păsările cântau, iepurașii săltau, iar florile își deschideau frumoasele petale. Toți erau bucuroși că au ajuns aceea zi, când fără teamă pot privi la soarele înălțitor.

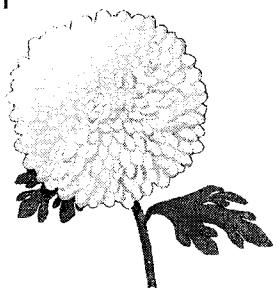

CRIZANTEMA - FLOAREA TOAMNEI

 În plină toamnă. Zilele au devenit mai scurte, noptile - lungi și friguroase. În miezul ei înflorește crizantema, atât de ginggașă și suavă, care ne bucură nespus de mult inima. Primăvara primul de sub zăpadă apare ghiocelul, iar crizantema e ultima floare din an.

Cine nu iubește florile?.. O floare oferită este un simbol al credinței și al prieteniei. Când înfloresc crizantemele, păsările călătoare încep să-și ia zborul de pe meleagurile noastre în țăriile caldore. Crizantema ne mai anunță că în curând toamna se va călători și se va întâpâni o iarnă aspră.

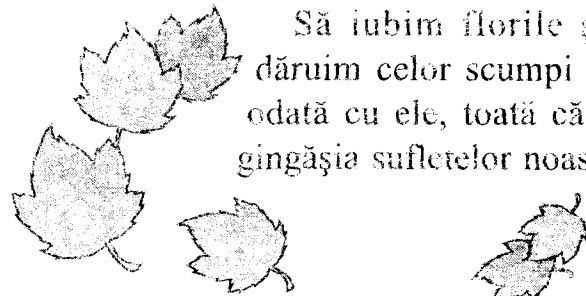
Crizantema este bătută de brumă și de ploile reci, dar stă falnică și îmbietoare, emanând în jur parfumul ei ademenitor. Ea nu-și apleacă fruntea nici când o acoperă prima zăpadă. Uneori își scutură petalele albe și frunzele

verzi, continuând să stea mândră parcă ar spune: «Priviți, n-am teamă nici de ger, nici de viscol».

Asemenei destinului omenesc, crizantemei îi este dat să reziste la greutăți și să rămână mereu floare. Bruma o bate, gerul o mistuie, nu este încălzită de razele soarelui, înăngăiată de zefir. Când sosește vremea să apună, gerul o tupilează la pământ, jefuind-o de podoabe și lipsind-o de puterea de a se mai ridica. Atunci pretutindeni stăpânește iarna, iar toamna e dată uitării.

Să iubim florile și să le
dăruim celor scumpi și dragi
odată cu ele, toată căldura și
gingășia sufleturilor noastre.

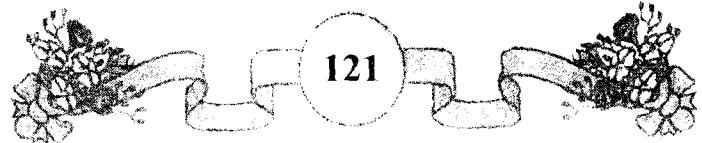
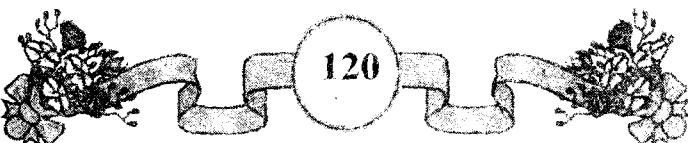

CUPRINS

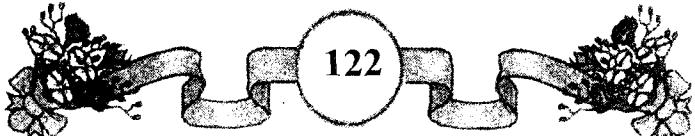
Lumina salvatoare a poeziei.....2

Poezii și urături

Mămica	6
De 8 Martie	6
În ogrădă la bunica	7
Pisoiu și bobocii	7
Gâsca bosumflată	8
Doi cocoși	8
Cățelușul cel stufoș	9
Azorică	10
Supărat e Azorică	10
Sărmanul de Tărcuș	11
Cățelușul Grivei	11
Şotiosul de Mitruț	12
Un sfat	13
Între gheme, la bunica	13
Poznașul	14
Rătușca	14
Pisica și Moțata	15
Greierașul necăjit	15
Ursul	16

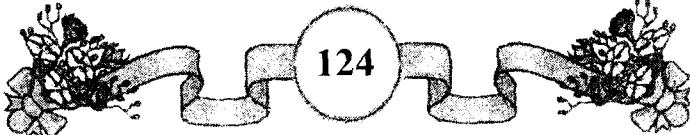
Nourașul	16
Vara a venit	17
Pisica la carnaval	17
Pantalonii lui Dănuț	18
Vrăbiuța și pisica	19
Ursul pofticios	19
Cățelușul cel bărbos	19
Moțata și Azorică	20
Gâscuța profesoară	20
Motănelul și pisica	21
După ploaie	22
Vrăbiuța	22
Cocoșul cu pălărie	22
Cocoșul fără habar	23
Cocoșul fugar	23
Moțata	24
Mac-mac-mac	24
Puișorul cel istet	24
Rața la piață	25
Vrăbiuța	25
Rața	26
Două muște	26

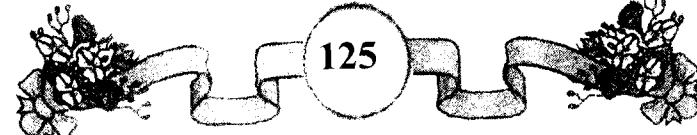
Prepelița	26
Varza și găina	27
Bostanul	27
A zburat o buburuză	28
Capra gospodină	28
Motănelul cel vărgat	29
Motănelul neascultător	29
Pisicuța cea lenoasă	30
Pisica răbdătoare	30
Şmecherul de motănel	31
Iepuraș Coadă Scurtă	31
Păsărica	32
Furnica	32
Gospodina	33
Necazul curcanului	33
Albinuța	34
Bobocelul	35
Puii de ciocârlie	36
Măgarul la oraș	36
Ursul	36
Iepurașul	37
Cosașul	38

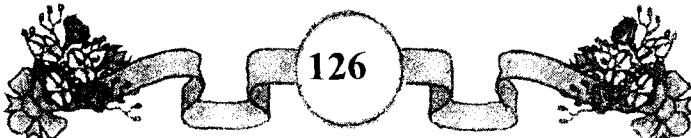
Broasca	38
Doi cocoși	39
Ghiocelul	40
Primăvara a sosit	40
Spune-mi, vântule	41
Primăvară cu ochi verzi	41
Motănelul	42
Concertul	42
Mersul iepurașului	42
Vulpea	43
Cadoul iepurașului	43
Lupul	44
Bursucul	44
Ariciul	45
Greierașul	45
Țânțările	46
Cățelușul și pisica	46
Strop de rouă	47
Păiangenul lucrător	47
Varza cu fuste	48
«Muzicantul»	48
Bucătarul Ilie	49

Ionel neascultător	49
Ionel poznașul	50
Am să fiu și eu școlar	50
Clopoțelul din nou sună	51
Curiosul Ionel	51
Fetița mofturoasă	52
Ceasornicul fudul	53
La școală	53
La plimbare	53
Rândunica	54
Iepurașul speriat	54
Concertul din poiană	55
Iarna la noi a sosit	56
Vântul cel hoinar	56
La săniuș	57
Vine iarna	57
Vara	58
Primăvară, bine-ai sosit	58
Toamna în crâng	59
În pădure	60
Moș Crăciun	60
Moș Crăciun, ce ai în sac	61

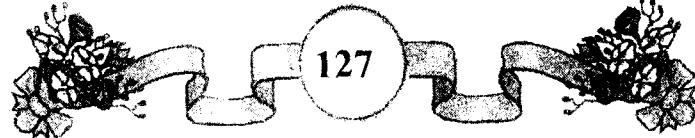
Bate moșul la fereastră	61
În seara de ajun	62
Cred în tot ce este bun	63
Șoricelul și pisica	63
Unde se ascunde primăvara	64
Mărțișorul	65
Mărțișoare, mărțișoare	65
De ziua mamei mele	66
Crângule, ce bine-ți sede	66
Broscuța «înaltă»	66
Necazul boboceilor	67
Ursulețul lăcomos	67
Două gâște	68
Matematica iepurașilor	68
Ursulețul cel de plus	69
Toamna a pornit la drum	69
Buclucașii	70
Fluturașul	70
Tărăboiul	71
Întrebările Ilenuței	72
Moșul de zăpadă	73
Vara pe plai	74

Bunica și nepoțelul	74
Noapte de vară	75
Gospodina	75
Gândăcelul	76
Grijile pisicii	76
Urătură-1998	77
Urătură pentru copii	80
Plugușorul	84

Basme și legende

Poveste cu trei fete și trei zmei	90
În ajun de Anul Nou	96
Povestea cu Sfântul Nicolae	99
Bătrânul și căprioara	103
Cocostârcul singuratic	107
Două surori	112
Legenda norilor	116
Crizantema – floarea toamnei	119
Cuprinsul	121

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

ÎN OGRADĂ LA BUNICA

Redactor
Dumitru CIUPAC

* * *

Зинаїда СМОКІНА-РОТАРУ

НА ПОДВІР'Ї У БАБУСІ
(румунською мовою)

Редактор
Дмитро Чуяк

Підписано до друку 20.03.2003 р. Формат 60x84/16. Папир
офсетний. Друк офсетний. Друк. арк. 8. Зам №248. Новоселицька
районна друкарня. 60300, Чернівецька обл., м. Новоселиця, вул.
Газети «Правди», 3.

